Akbaba

Akbaba Toto'da 5000 LİRA KAZANAN BU SAYIDA!

— Mini etek 10 yaşında —

— Nice yıllara!..

Çekin evinizin önüne hayatınızın akışını değiştirecek, yaşamanın tadını verecek, sıfır kilometredeki Murat 124'ü.

Daha hesaplı, daha mutlu ve yepyeni günler başlasın sizin için.

Sabahları yağmur altında dolmuş, otobüs beklemeyin. İşinize rahatça ve tam vaktinde yetişin.

Akşam işten çıkınca evinize nasıl gideceğinizi düşünmeyin.

Hafta sonlarında, geçin Murat'ınızın direksiyonuna, çoluk-çocuk, ya da eş-dost, ya da tek başınıza, dilediğiniz yere gidin.

Tatillerinizi daha iyi değerlendirin. Güçlü Murat'ın rahatlığı içinde. Konforlu Murat'ın kullanışlılığı içinde...

Bayramlarda yakın şehirlere gidin. Görmediğiniz yerleri görün, İçmediğiniz suları için. Yaşamanın tadını çıkarın...

Dünyaya bir kere geliniyor ve giden günler geri gelmiyor.

Tasarruflarınızı Murat 124'e yatırın.

Türkiye Genel Distribütörü:

TOFAŞ Oto Ticaret A.Ş.

Gayrettepe - İstanbul

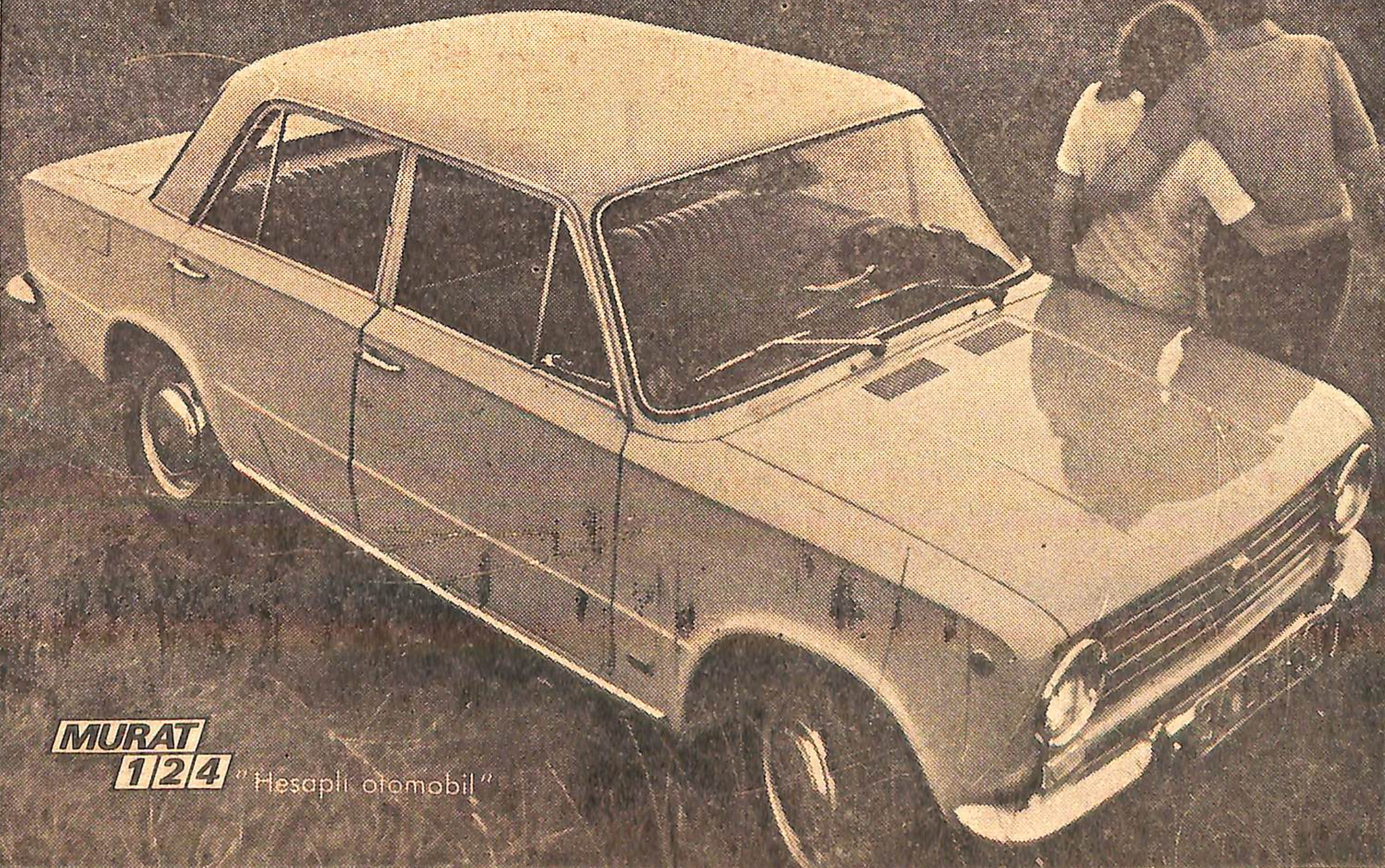
Murat 124 için uygulanan taksitle ödeme kolaylıklarını yurdun dört bir yanındaki Tofaş bayilerinden öğreniniz.

MURAT 124'ün Teknik Özellikleri

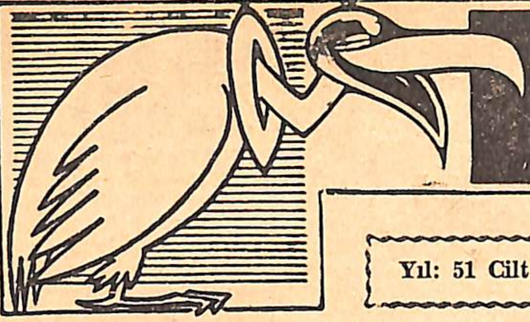
Tüm çelik monoblok gövde
65 Beygirlik, harika bir motor
Çift boğazlı karbüratör
Saatte 140 km.'den fazla sürat
4 tekerlekte disk fren
Arka tekerlekler için özel fren regülatörü
Servofren tertibatı
Her tekerlekte bağımsız süspansiyon
Lüks döşemeli, 5 büyük kişilik yer
Her yönde kesintisiz görüş alanı
Özel tertibatlı cam silecekleri
Kalorifer ve...
Güçlü geri far.

Dünyaya iki kere gelinmez.

(Manajans: 1560 — 79)

Akbaba

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 26 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Haziran 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

ORMANIN KENARINDA

ÜNVANI ister Millî Şef, ister Değişmez Başkan, ister Başbakan, ister Muhalefet Lideri, ister Tabiî Senatör olsun, İsmet İnönü en kıdemli ve tecrübeli devlet adamımızdır. Söylediği her sözün üstünde dikkatle durulması, anlamının derinlemesine araştırılması gerekir.

Çoktandır topluma seslenmeyen sayın İnönü geçenlerde Cumhuriyet Senatosunda söz aldı ve aynen şöyle dedi:

— Bütün dünya devletleri kara keçiden kendilerini kurtarmışlardır. Oysa bizde kara keçi sayısı artmaktadır...

Elbette bu uyarma o sıradaki görüşme konusu olan Orman Kanunu çerçevesinde değerlendirilmelidir. Ancak şunu da kendimize sormak zorundayız:

— Acaba bir numaralı devlet adamımız uzun süre sustuktan sonra konuşma konusu diye niçin Orman Kanununu seçti?

Aslında bütün insan topluluklarının uygarlık yolculukları, kendilerini orman niteliklerinden sıyırıp hukuk egemenliğine doğru ilerleme çabasından başka bir şey değildir. Toplumlar «gücü gücü yetene» kargaşasından kurtulup «güçlü ile güçsüzün yasalar önünde eşitliği» ilkesine kavuştukları oranda insancıllık kazanmış olurlar.

Bu yolculuğun başlarında orman görünüşlü topluluklardan en iri ve yırtıcı canavarlar ayıklanır. Sonra sıra daha az tehlikelilerine gelir. Gelişmenin bir noktasında bakarsınız ortalıkta pek canavar denilecek bir şey kalmamış, ama yine de zararlı yaratıklar büsbütün ayıklanabilmiş değil: Kara keçi gibileri çevreyi kemiriyorlar hâlâ...

Yanılmıyorsak Türk toplumu bugün o noktalarda.

Eğer ülkemizin sosyal, ekonomik ve politik kara keçilerinin sayısı günden güne azalmaktaysa bu konuda telâşa kapılmayabiliriz; her şeye rağmen işler iyiye gidiyor demektir.

Ama ya sayıları artıyorsa?

O zaman temel iyileşmenin bir süre için durmuş olduğuna, hattâ bir gerileme dönemine girmiş bulunduğumuza inanmak gerekir. Zira çevreyi gitgide kara keçi saracaksa, ortalıkta kaplan yahut kurt görünmemesine fazla sevinmenin anlamı yoktur.

Şu sırada kamuoyumuzda bir rahatlama havası esmekte. Bir fırtına sonrasının ve güneşli günler başlangıcının neşesi var ülkemizde.

AKBABA'nın görevi neşe kaçırmak değil, neşe yaratmaktır. Zorunlu görmedikçe kasvetli şeyler söylemeye hiç ama hiç hevesimiz yok. Ancak ilerideki kasvetli olayların şimdiden önlenebilmesi için bugünün gerçeklerine vatandaşlarımızın dikkatini çekmeyi de kaçınılmaz bir ödev sayıyoruz.

Boşluklar ve dengesizliklerin sürüp gitmesi doğa yasalarına aykırıdır. Su düzeyinde bir çukurlaşma olursa çevredeki su hemen oraya akar; havadaki boşlukları hemen çevrenin havası doldurur. Şiddetli akıntıları ve fırtına esintilerini doğuran da öyle boşluklarla dengesizliklerdir.

İnsan topluluklarının doğal yasaları bundan çok farklı değildir. Türk toplumunda ise dengesizlikler pek bol. Onları gidermek şöyle dursun, hafifletemiyoruz bile. Bu da durmadan yeni yeni boşluklar, akıntılar, anaforlar, girdaplar, irili ufaklı fırtınalar yaratıyor. Eğer durum değişmezse aynı nedenlerin er geç aynı sonuçlara yol açması kaçınılmazdır.

Bugün bir bakıma 1969 öncesine dönmüşe benziyoruz. Dengesizlik artarsa 1959 yılına da dönebiliriz.

Artmaması politik kanatlar arasında demokratik kurallara saygının yerleşmesine. söz ve yazı özgürlüğünün güçlenmesine, dengesizliği azaltmak isteyen kişilerin güvenliğinin sağlanmasına bağlı.

Yerine getirilebilecek mi o şartlar? Son dört yıldan gerekli dersler alındı mı? Karşımızdakinin söylediklerini beğenmesek bile soğukkanlılıkla dinlemeyi ve düşünceye ancak düşünceyle karşı çıkmayı öğrenebildik mi?

Yazık ki göze çarpan gelişmeler bu konuda iyimserliğe elverişli değil. Bırakın uçları ve kanatları, kendi çıkarları bakımından ılımlı bir yolda demokratik işbirliğine yönelmeleri gereken ortanın solundaki ve sağındaki iki büyük parti arasında bile şimdiden inanılmaz bir hırçınlık yaratılmakta.

İsmet İnönü'nün Senatoda konuştuğu gün Mecliste Bahri Karakeçili gibi AP. milletvekilleri CHP'lilere saldırıyor, daha sonra aralarında bir AP. Genel Başkan Yardımcısının da bulunduğu bir başka grup, CHP. sözcüsünü revir tedavisi gerektirecek kadar amansızca dövüyordu. Başka örneğe hacet var mı?

Yine bir karar çizgisindeyiz. Önümüzde çağdaş uygarlık, arkamızda orman... İlerlememiz de mümkün, geriye dönüp orman içinde bir tur daha atmamız da.

Asıl kararı birkaç ay sonra toplumun kendi verecek. Onun son yıllardan ders almış olup olmadığını birlikte görecek, ülkemizin yeni rotasını birlikte izleyeceğiz.

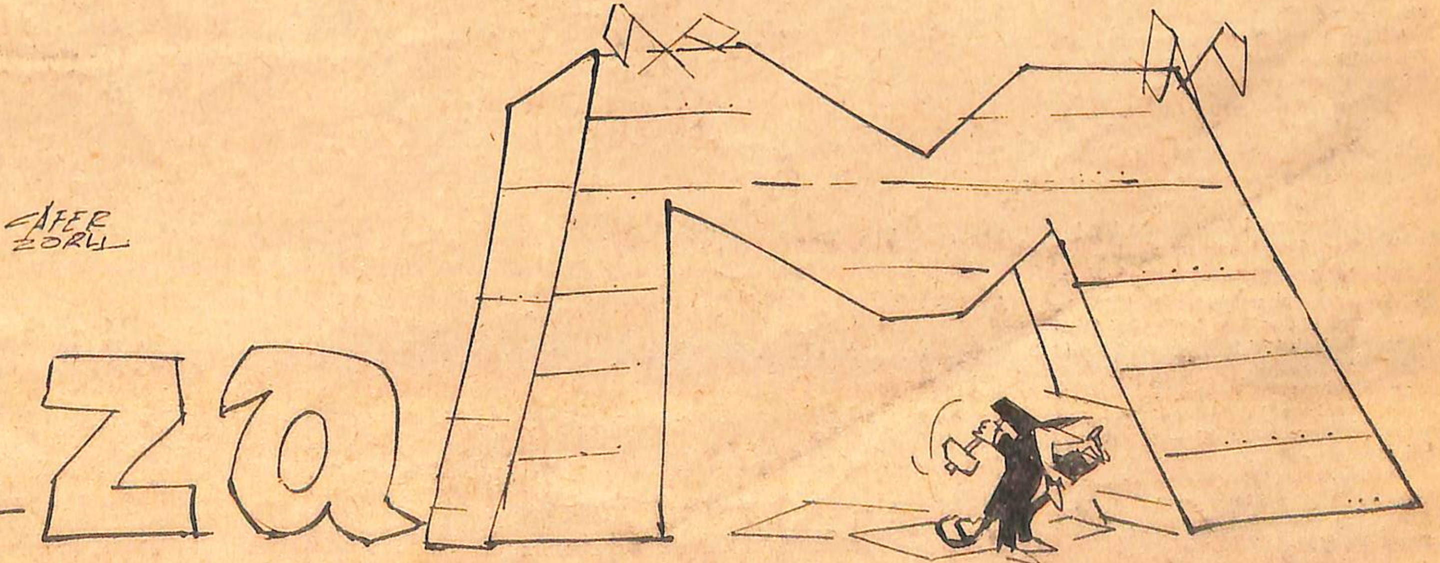
Eğer arada keçileri büsbütün kaçırmazsak...

AKBABA

Atatürk Orman Çiftliği yağma ediliyor. — Gazeteler —

Mirasyediler!

— 50. yıl kutlama hazırlıkları hızlandırıldı. —

Bende Görsün Asım Bey

AZİZ NESİN

BİR ilçede, genç bir memur olarak ilk göreve başladığım dairenin müdürü, Asım Bey adında, babacan, iyi yürekli, güleç yüzlü, dünyaya boşvermiş, çok görmüş geçirmiş görünüşlü yaşlıca biriydi. Memurların kimisi ona, yüzüne karşı, beyefendi der, kimisi de Asım bey derdi, ama hepsi de arkasından «Bendegörsün Asım Bey» diye ondan söz ediyordu. Bendegörsün lâkabına kızıp kızmadığını bilmiyordum.

İlçelerdeki memurlar arasında, büyük kentlerde olduğu kadar üstlük, astlık ayrımı çok değildir. Küçük yerlerde herkes birbirini daha yakından tanıdığından üstler, astlarına tepeden bakıp pek öyle kasılmazlar.

Genellikle cumartesi geceleri, yarı kumarhane, yarı meyhane olan Şehir Kulübüne gidiyorduk. Bir akşam Şehir Kulübündeydik; içki sofrasında, bizim kısmın şefiyle iki de eski memur vardı. Söz Bendegörsün Asım Bey'den açılınca, şefe, neden bizim müdüre Bendegörsün denildiğini sordum. Bilmem gereken, herkesin bildiği bişeyi bilmiyormuşum gibi, sofradakiler benim soruma şaştılar. Şef:

— Onu sen Asım Bey'in kendi ağzından dinlemelisin... dedi.

Memur arkadaşlardan biri de:

— O olayı kimse onun kadar tatlı anlatamaz... dedi.

Asım Bey'in bir büyük kentte çok önemli bir görevi varken, o kentte durmak istemeyip kendi isteğiyle bu küçük, kıyı ilçedeki bir küçük dairenin müdürlüğüne geldiğini anlatıp o konuyu kapadılar.

İlk memurluğum olan o dairedeki görevime başlayalı bir yıl oluyordu. Bir kızla evlenmek üzereydim. Kızın ailesi, nişanı, nikâhı, düğünü hep bir arada yapmak istiyordu. Oralarda bir kızla bir erkeğin arkadaşlığı çok kınandığından, ben evleneceğim kızla arkadaşlık edememiş, onu yakından tanıyamamıştım.

Bir gün dairede bir yazıyı imzalatmak için müdürün odasındaydım. Bendegörsün Asım Bey, masasına koyduğum kâğıttan başını kaldırmadan:

— Evleniyormuşsunuz diye duydum, öyle mi? dedi.

Bir küçük memurdum. Müdürle de o kadar az karşılaşıyorduk ki, böyleyken benim evleneceğimi duymuş olmasına, benimle ilgilenmesine şaştım:

— Daha kesin değil müdür bey, ama düşünüyorum... dedim.

Gözlük camlarının üstünden bana bakarak:

— Kız kimin nesi? diye sordu.

— Tanımazsınız efendim, dedim, buralı bir ailenin kızı.

Gözlüğünü çıkardı. Önce bir «Yaa...» dedikten sonra ekledi:

— Bu akşam vaktin varsa yemeği birlikte yiyelim.

İltifatına teşekkür ettim:

— Emredersiniz, dedim.

— Rica ederim, dedi, akşam Şehir Kulübünde buluşalım.

Akşam Şehir Kulübünde buluştuk. Kalabalıktan uzak, salonun köşesinde bir masa seçti:

— Rakı içeriz, değil mi? dedi.

— Evet, dedim.

Bendegörsün Asım Bey'i tanıyan garson masayı mezelerle donattı. İçmeye başladık. Asım Bey:

— Uzaktan seni izliyorum, iyi bir delikanlıya benziyorsun, dedi.

Dilimin döndüğünce, iltifatına lâyık olmaya çalıştığımı söyledim.

— Bana neden Bendegörsün Asım Bey dediklerini biliyorsun, değil mi? diye sordu.

— Bilmiyorum, dedim.

— Gerçekten bilmiyor musun, yoksa alınmayayım diye bilmezden mi geliyorsun?

— Gerçekten bilmiyorum efendim.

— Öyleyse anlatayım da dinle... Ama önce sen anlat. Evleneceğin kız nasıl bişey?

Cevabı verilemiyecek bir soruydu bu. Ben susunca:

— Oldukça sıkıntı çeken bir ailenin kızıymış? dedi.

— Evet, dedim, ben küçük bir memurum...

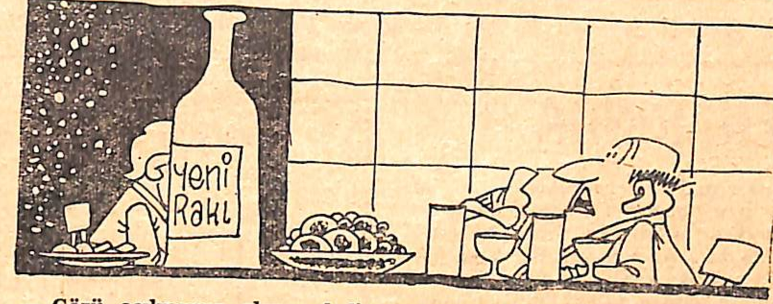
Sözümü kesip:

— Gözü yükseklerde olmasın diye düşündün, dedi.

— Evet, dedim.

— Sende olanla yetinsin, dedin.

— Evet efendim.

— Gözü açılmamış olsun, dedin.

— Evet efendim.

— Her şeyi sende bulsun, sende görsün diye düşündün.

— Evet efendim.

Birkaç kez pek şaşmış gibi «Allah Allah!...» dedikten sonra:

— Tıpkı bir zamanlar benim düşündüğüm gibi... Yalnız aramızda bir fark var; ben oldukça geç evlenmiştim, sen erken davranıyorsun. Çok iyi... dedi.

Boşalan kadehlerimizi doldurdu:

— Hadi bakalım, mutluluğunuz için. Bak, şimdi sana vereceğim öğüt, kulağına küpe olsun. Alacağın kız, babasının evinde hangi cins, kaç paralık çorap giyiyorsa, babasının evinden senin evine nasıl bir çorapla gelmişse, sen de ona öyle çorap al. Sakın değiştirme. Aman bende görsün, memnun olsun diye sakın daha iyisini, daha pahalısını alma... Sonra, benim gibi yanarsın.

Ne demek istediğini anlamamıştım ama, müdürün karşısındaki küçük memur alışkanlığıyla:

— Başüstüne efendim, dedim.

— Biliyorum, sen şimdi içinden «Ne münasebet!» dersin. «Ne diye karıma daha iyi çorap almayayım» dersin. Sakın haaa, alma! Bir çorap deyip geçme oğlum, her şey çoraptan başlıyor çünkü. Çorap derken iskarpin, iskarpin derken eşarp... Eşarp derken blûz... Bir de bakıyorsun, karı elden gitmiş. Yaaa! Ben de küçük bir memurdum, böyle senin gibi, gencecik... Ama ben, dargelirli aylığımla kendime güvenip de evlenemedim, karımı mutlu edemem diye yıllarca bekâr kaldım. Eh, yıllar geçti aradan, yükseldim, aylığım arttı. Bir küçük apartman dairesi satın aldım, kendime göre de döşedim. Yaşım da oldu otuzsekiz. Sıra geldi evlenmeye... O zamana kadar bilmezdim, meğer evlenmek için koca bekleyen o kadar çok kız, kadın varmış ki... Şaştım kaldım. Her yaşta, her başta, her boyda, her huyda... Kimisi liseyi bitirmiş, kimisi üniversiteyi... İstersen okumamış ya da az okumuş ev kızı al. Sarışını, esmeri, beyazı, kumralı... Şişmanı, zayıfı, balık etlisi, tombulu, tombulcası... İçlerinde zengini de, zenginceleri de vardı. Hattâ birinin sekiz daireli bir apartmanı bile vardı. Neyse uzatmayalım... Hele doldur kadehlerimizi... Mutluluğun için! İnsan bir konuyla ilgilenmeyince, o konuyla ilgilenenleri bilemiyor. Ben de bu kadar çok kızın evlenmek için beklediğini, ancak evlenmeye karar verdiğim zaman anlayıp şaştım. O zamanki kafamla şöyle düşündüm: Öyle bir kız alayım ki, yoksulca olsun, bende olanla yetinsin, gözü yükseklerde olmasın. her şeyi bende bulsun, bende görsün, gözü açılmamış olsun... Böylesini bulursam, gözü dışarda olmaz, bana bağlı olur diye düşündüm. Benimle evlenmeye istekli onca kız içinden arayıp tarayıp, Sabiha adında, böyle birini seçtim. Yaşı yirmibir. Ortaokulu bitirebilmiş. Öyle albenili, çarpıcı güzel değil, ama çirkin de sayılmaz, yüzüne bakılır, akça pakça... Biz bununla evlendik. Çeyiz meyiz de getirmedi. Buna daha çok sevindim. «Sana şunu alayım Sabiha» diyorum. «Benim her şeyim var» diyor. «Yahu etme, Sabiha, bak, bunu alayım sana...» «İstemem, ne gereği var...» Biraz daha üstelesem «İlerde, elin bollanınca alırsın» diyor. Bir mendil, bir çorap bile aldırmıyor. «Benim öyle giyimde kuşamda gözüm yoktur; insanlık giyimle kuşamla değil» diyor... İşte kadın diye ben böylesine derim. Ben artık mutluluktan uçacağım. Sabiha, öyle ruj, rimel bilmez. Ojeymiş, losyonmuş, pudraymış, onları da bilmez. Böyle bişey almaya kalksam, «Neden erkekler kendileri boyanıp süslenmiyor da, kadınlar makyaj yapıyor; demek, erkekler kadınları süslü bebek olarak görmek istiyor» diye öyle akıllı akıllı konuşuyor ki, şaşar kalırsın... Hele incik boncuktan, küpeden kolyeden, yüzükten, bilezikten hiç hoşlanmaz. «Ben yamyam mıyım?» der, küpe filân takmaz. Öyle pek okumamış ama, okumuş yazmışlara taş çıkartır sağduyusu var. Evet bunca yıl bekâr bekledim, bekledim, ama en sonunda işte turnayı gözünden vurdum.

Altı ay kadar böylece geçti. Bir gün onunla sokaktayız. Hiç olmazsa karıma bir çorap olsun alayım, şöyle iyi, pahalı, incecik bir çorap olsun, dedim. Yine istemem diye tutturdu. «Benim iki çift çorabım var» diyor. Yahu iki çift çorap da çorap var mı sayılır. Benim bile, erkekken, sekiz-on çift çorabım var... Sabiha'nın ayağındaki çorap da, en ucuzundan, kalın, koyu renk bişey... «Sabihacığım, yavrum, bak bacakların çok güzel... Şu çoraptan alayım sana...» Neyse, ben buna en pahalısından, incecik, ten rengi iki çift çorap aldım. Almamı istemedi ama, bir görsen, aldım diye de teşekkür teşekkür üstüne... Eh, o sevindi diye ben daha çok sevindim. Gelgelelim, aradan bir ay geçti, iki ay geçti, yeni aldığım çorapları bi türlü giymiyor. Sanki atla deve almışım gibi, «Yeni aldığım çorapları giy!» de diyemiyorum. Kendi kendime, her halde böyle çoraba alışmamıştır da ondan, diyorum. Sonunda bigün:

— Neden yeni çoraplarını giymiyorsun Sabiha? dedim.

— Giyeceğim, giyeceğim ama... dedi, sözün sonunu getirmedi.

Ben üsteleyince söyledi. İki çift ayakkabısı varmış, biri her günlükmüş, öbürü yabanlıkmış. Ama ikisi de iyi değilmiş. Yeni aldığım o incecik, ten rengi çorapla o eski ayakkabılar giyilemezmiş, uygun düşmezmiş.

— Öyle söylesene Sabiha'cığım, hemen çorabına uyan bir ayakkabı alalım.

İstemem falan diye mırın kırır etti ama, hemen o gün götürüp, kadın ayakkabıcılarının en büyüğünden Sabiha'ya en pahalı olan bir çift iskarpin aldım. Bir tanıdığımıza ziyarete gideceğimiz bigün, bitek gün, işte o iskarpinle yeni çorabı giydi, bir daha giymedi. Nedenini sordum, utana sıkıla:

— Elbiselerim, yeni ayakkabımla çorabıma uymuyor da ondan... dedi.

Haa, anlaşıldı.

— Elbet, hakkın var Sabiha'cığım.

Hemen o gün buna en iyisinden hazır bir takım elbise aldım ayrıca bir elbiselik de çok güzel bir kumaş... Kumaşı da terziye verdik.

Elbise yeni, iskarpin yeni, çorap yeni... Benim Sabiha bir oldu, bir oldu. Ama yine her zaman yenilerini giymiyor. Nedenmiş?

— Her şeyin yaraşığı var şekerim, dedi, bu eski blûzla olmuyor ki...

Doğru. Sabiha'ya bir iki de yeni blûz aldık. Bu kez:

— Eşarp, dedi, bu güzel takımıma uyan eşarp olmalı ki...

— İstediğin eşarp olsun Sabiha...

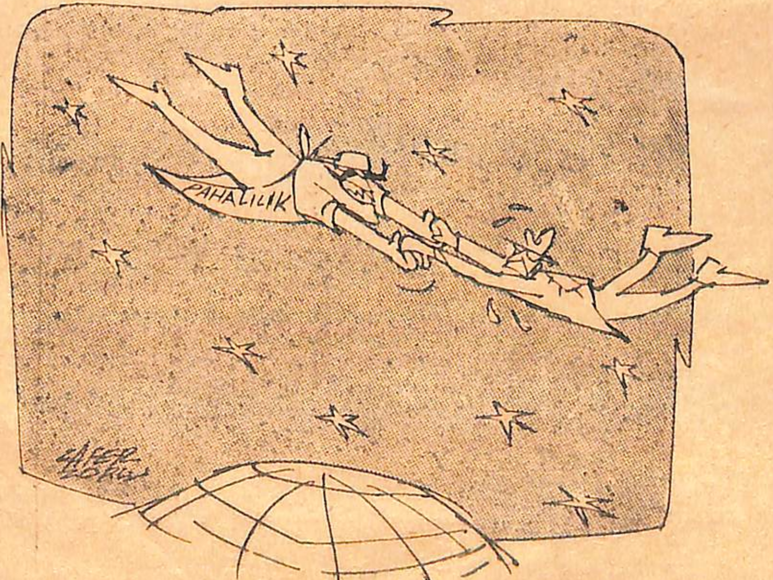
Eşarpları da alınca, artık her şey tamam ya; Sabiha'da bir can sıkıntısı, bir can sıkıntısı...

— Neyin var Sabiha'cığım?

— Vallahi söylemeye utanıyorum şekerim. Ben istemeden sen bana her şey aldın... Yalnız... Nasıl söyleyeyim, bilmem ki... Dışı seni, içi beni yakar, derler ya, işte ben öyle oldum. İç çamaşırlarım, üstümdekilere hiç uymuyor.

— Üzüntün bundan mıydı Sabiha'cığım?... Hay Allah, söylesene canım...

Bunca kadının kızın içinde ben neden Sabiha'yı seçip de aldım; her

Fezada kenetlenme!

şeyi bende görsün, gözü başkalarında olmasın diye...

Hemen o gün işten çıkınca, Sabiha'cığımla doğru mağazalara... Belki bilirsin, belki bilmezsin; kadın iç çamaşırı deyip de geçme haaa... Sabahlığı varmış, geceliği varmış, kombinezonu, külotu, şusu busu, korsası, sutyeni... Allah Allah... Yahu, bu benim Sabiha eskiden sutyen kullanmazdı. Ama şimdi o elbisenin, o çamaşırın içinde göğüsleri sutyensiz durmaz, haklı var... Bunları almakla iş bitmiyor elbet. Çünkü aldığın eskiyor. Haydi yenisini alıyoruz. Yenisini almakla iş bitiyor mu? Modası geçiyor. Haydi yeni moda olanını alıyoruz. Öyle ya, ben bu Sabiha'yı neden kendime eş diye seçtim, onca kızın, kadının içinden? Bende görsün diye... Elbet alacağım.

Bir akşam Sabiha:

— Benim bişey istediğim yok çekerim, hep sen istiyorsun diye giyinip kuşanıyor, ama bu saçlarım, giyinip kuşanmama uymuyor... deyince şaşırıp kaldım. Yahu, kadına saç alacak değiliz ya...

— Peki, ne olacak Sabiha?

— Her kadın berbere gidiyor... dedi.

Benim Sabiha, kadın berberine gitmeye de başladı. Ama doğrusu, beni de çok düşünüyor. Sık sık:

— Ben öyle her kadın gibi, iki - üç günde bir berbere gitmiyorum ki... Haftada, on günde bir... diyor.

Her şeyin yaraşığı, değil mi? Bunca giyim kuşam, eh elbet oje de ister, ruj da ister, derken derken rimel de, pudra da, şu da, bu da... Ne dedik biz baştan; kadın bende görsün, dedik...

Gel zaman git zaman, Sabiha'yı bir kara kara düşüncedir aldı.

— Nedir Sabiha'cığım, senin bir derdin var?

Sabiha:

— Şekerim, dedi, biliyorsun ki, ben senden bişey istememiştim. Sen bana her şeyi zorlayarak aldın.

Doğru, Sabiha'nın daha başta çorap morap istediği yoktu benden, ben zorlaya zorlaya aldım.

— Eksik olma bana her şeyi aldın...

— Peki, şimdi neyin eksik Sabiha'cığım?

— Çok şükür bi şeyim eksik değil ama, şu benim giyinip kuşanmama bak, bir de evimizin eski püskü eşyasına bak... Bu giyim - kuşamla, bu eski eşya arasında oturmak hiç uygun düşmüyor.

Siz söyleyin haklı değil mi? Hadi içelim efendim... Mutluluğunuza!... Evin eşyasını yenilemek kolay iş değil. Ama ne yapacaksın, Sabiha her ne görecekse bende görecek... Önce koltuk takımını değiştirdik. Onları değiştirince, onlara uygun perde almak gerekti. Koltuklarla perdeler, eski yemek masasına uymadı. İster istemez, onlara uygun düşsün diye yeni bir yemek takımı aldık. Yemek takımıyla iş bitiyor mu? İşte böyle böyle evin bütün eşyasını değiştirdik.

— Şekerim, bu eşyanın bir eksiği var...

— Nedir?

— Televizyon da ister, yoksa eksik kalıyor. Vallahi ben istemiyorum ama, uygunu bu...

Babasının evinde radyo bile olmayan Sabiha, haklı olarak, evin eşyası eksik kalmasın diye televizyon istiyordu. Eh, bir kadın nerde görür; kocasının evinde... Televizyonu da aldım... Aradan uzun zaman geçmedi, Sabiha'cığım yine üzgün... Nedir, neyin var? Efendim, kadın haklı... Diyor ki, giyimi kuşamı, eşyası, her şeyi yerinde... İyi ama, bu güzelim eşya, bu giyim kuşamlı kadın, bu kıyı mahalledeki bu eski, bu küçük eve hiç yaraşıyor mu? Her şeyin bir yaraşığı var... Yoksa onun bişey istediği yok, ama yeni, güzel eşya, kendine uygun ev istiyor.

Daha iyi semtte pahalı bir apartman dairesi kiraladık. Taşındık. Ama bu sefer de, eşya yeni apartman dairesine uygun düşmedi. Her şeyin bir yaraşığı var... Eskilerini satıp, yeni eşya aldık. Eşyayı, oturduğumuz eve uygun alamamışız. Giderimiz arttıkça, geçim zorluğu da başladı. İyi ki, terfi ediyorum da aylığım yükseliyor. Eskiden biriktirdiğim parayla yeni aldığımız eşyamıza uygun iyi bir apartman dairesi satın aldık. Her şeyi bende görsün istediğimden, elbet apartmanın tapusunu Sabiha'nın üstüne yaptım.

— Boğaz Köprüsü'ne büyük katkısı nedeniyle Uluslararası Yol Federasyonu, Demirel'e armağan verip yılın adamı seçti. —

Sabiha'da yine bir surat, bir surat... Sabiha mı dedim, aman efendim, her şeyin bir yaraşığı, bir uygunu var, öyle değil mi? Bu giyim kuşam, bu süs püs, bu eşya, bu ev... Her şey değişir de Sabiha'nın adı değişmez mi? Benim Sabiha, oldu Sabiş... Sabiş aşağı, Sabiş yukarı...

— Sabiş, yine ne üzüntün var canım?...

Sabiş'in bişey istediği yokmuş ama, onaltı daireli bu apartmanda oturanların bizden başka hepsinin özel arabaları varmış. Neden?.. Böyle bir yerde oturmanın da bir yaraşığı, bir gereği, bir uygunu varmış... Araba olmayınca ev de, eşya da, giyim kuşam da eksik kalırmış.

Haklı olmasına haklı, ama ben artık dayanamadım:

— Ulan Sabiş, suç senin değil benim! diye bağırdım, hani sana o ilk çorabı almıştım ya, hani o ince, pahalı çorabı... Hay ellerim kırılaydı da alamaz olaydım... Ulan, o fitilli kara kalın çoraplar senin neyine yetmezdi? Senin dünyadan haberin mi vardı?

Neye yarar, iş işten geçmiş artık... Bikez o güzel, ten rengi, ince çorabı almışım. Çoraba uygun ayakkabı, ayakkabıya uygun entari, entariye uygun manto... Derken derken, özel arabaya kadar geldik. Hadi içelim efendim... Sağlığınıza! Sizin de.. Derken... Eh, biz bu Sabiha'yı, yâni uygun yeni adıyla Sabiş'i, neden bunca kadının kızın içinden seçip aldık, her şeyi bende görsün diye... Şimdi arabayı da alacağız. Birikmiş biraz param vardı. Epeyce de borca girdim, arabayı aldım. Arabayla bitiyor mu? Özel arabaya uygun, Sabiş'e deri eldiven... Spor kılık.

Kadın — Peki oyumu sana vereceğim, böylece sen de iktidara gelirsin!..

Tek bende görsün, gözü başkasında olmasın diye ne isterse alıyorum, ama borç gırtlağa geldi dayandı...

Sabiş'in suratından düşen bin parça oluyor. Ne alsam, mutlu değil yine...

— Neyin var Sabiş'ciğim? diyorum.

— Her şeyin yaraşığı, her şeyin uygunu... diyor.

Peki ama, yaraşığı dediği ne? Anlayabilirsen anla...

Bira içemeyen Sabiş, her şeyin yaraşığı diyerek, oturduğumuz çevrenin yaraşığı olarak içkiye de başladı; viski, rakı, konyak, ne olsa... Fosur fosur cıgara içiyor, hem de filtreli kaçak Amerikan cıgarası...

— İçmek istediğimden değil, diyor, ama içki içince, içkinin yaraşığı...

Derken, konken, bezik, daha adlarını bilmediğim bilmem ne kumarları...

Sabiş'in suçu yok, eşeklik bende ki, kadına zorla ince, ipekli, pahalı çorabı aldım...

Her şeye razıyım, tek mutlu olsun, tek bende görsün her şeyi...

— Neden üzgünsün Sabiş'ciğim?..

— Her şeyin bir uygunu, bir yaraşığı var...

Derken oğlum... İçelim hadi. Başarılarınız için... Âfiyet olsun... Bizim eve gelenler gidenler çoğalmaya başladı. Partiler veriyor Sabiş, çaylar veriyor... Ama mutlu değil.

— Sabiş'ciğim derdin ne?

— Her şeyin bir yaraşığı olmalı, öyle değil mi?

Anlıyorum, ne demek istediğini ama, anlamazdan geliyorum. Çünkü, Sabiş'in hayatında her şey birbirine uygun, yaraşmış, evi, eşyası, giyimi, süsü, arkadaşları, çevresi, yaşayışı, arabası... Yalnız uygun olmayan, yaraşık almayan bişey var; o da ben... Sabiş'in yaşayışına para yetiştirmek için ben eskisinden de beter olmuşum. Evimizin semtine yakışmıyorum, eve yakışmıyorum, eşyaya yakışmıyorum, komşulara, arabaya, konuklara, hepsinden önemlisi eskiden Sabiha olan Sabiş'e yakışmıyorum... Fitilli kara kalın çorabımı değiştirdikten sonra, uygunu olsun, yaraşığı olsun diye değiştire değiştire, şimdi de beni değiştirecek... Yahu işe bak sen. Bende görsün, aman bende görsün derken, şu başıma gelenlere bak...

Ben istediğim kadar anlamazdan geleyim, neye yarar... Sabiş, boşanma dâvası açtı... Eh, zorla güzellik olmaz ya, boşandık. Boşanmakla bitiyor mu? Ev onun üstüne, eşya onun, araba onun... Üstelik adım da çıktı Bendegörsün Asım Bey'e...

İşte böyle evlât... Ben de her şeyi bırakıp, bu ilçeye geldim kendi isteğimle... Yahu, bende görsün, aman Sabiha'cığım bende görsün derken, Sabiş benden başka herkeste gördü... Hay ellerim kırılaydı da o çorabı alamaz olaydım. Şimdi söyle bakayım, alacağın kız nasıl çorap giyiyor?

Evlenmek istediğim kızı, o da başkalarının yanında, ancak üç kez görmüştüm. Bendegörsün Asım Bey böyle sorunca, kızın karşımda oturuşu gözümün önüne geldi. Bacaklarında, kalın, en ucuzundan, koyu pembe renkli çorap vardı. Ama Asım Bey'in sorusuna:

— Hatırlayamıyorum, dedim.

Bendegörsün Asım Bey:

— Benden sana baba öğüdü oğlum, dedi, sen sen ol, aman bende görsün diye, sakın karına pahalı, ince, güzel çoraplardan alma. Her şey o çorapla başlıyor. Hadi içelim efendim... Mutluluğunuza!... Ya işte böyle, bende görsün, bende görsün derken... Karı benden başka herkeste gördü...

Bendegörsün Asım Bey böyle söylerken, sanki geçmişinden acı bir olayı değil de, gülünçlü bir anısını anlatır gibi, tatlı tatlı gülüyordu.

AZİZ NESİN

AKBABA TOTO

İstanbul, Beyoğlu 6. Noteri huzurunda 25 Mayıs 1973 cuma günü «AKBABA TOTO» kuponlarını doğru dolduranlar arasında çekilen kur'a sonunda okurlarımız 5000 liraya kadar çeşitli para ödülleri kazanmışlardır.

Onüç bilenler arasında çekilen kur'ada

5000 Lira kazanan:

SAFFET AYTAÇ

Sağlık Müdürlüğü
Çevre Sağlığı Teknisyeni
BALIKESİR

Oniki ve daha az doğru bilenler arasında çekilen kur'a sonunda çeşitli para ödülleri kazanan okurlarımızın isimleri gelecek sayıda yayımlanacaktır.

Sayın Saffet AYTAÇ'ın dergimize gönderdiği mektup ile fotoğrafını bu sayımızda yayımlıyoruz.

İlk önce,

Akbaba dergisine sonsuz teşekkürler.

Böyle bir yarışmaya ilk defa katıldım ve kazandığım için de çok sevinçliyim.

Maraş'ın Elbistan ilçesinde doğmuş olup 1966 senesi Ankara Yenişehir Sağlık Kolejini bitirdim, halen Balıkesir ili Sağlık Müdürlüğünde Çevre Sağlığı Teknisyeni olarak çalışmaktayım. Boş zamanlarımda kitap okur ve sporla uğraşırım, ayrıca basketbol hakemliği de yapmaktayım. Evliyim ve 25 günlük bir oğlum var.

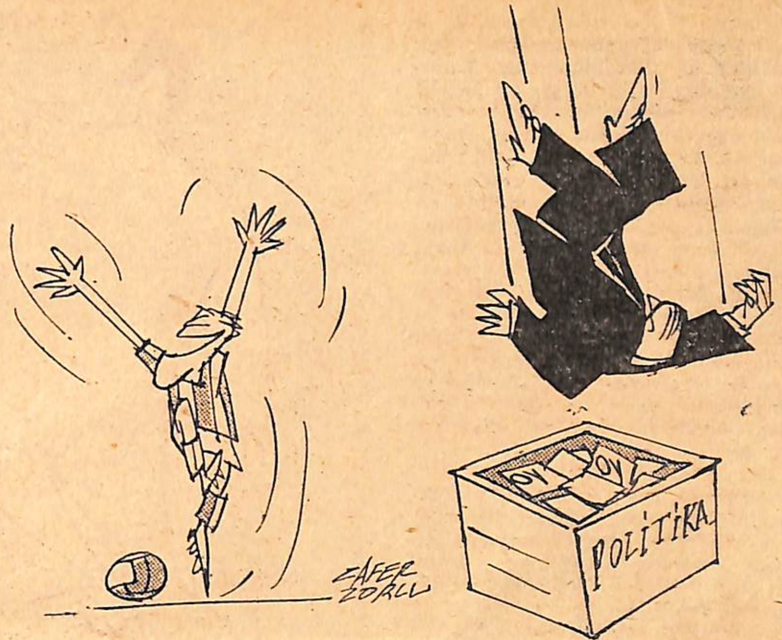
Akbaba'yı 6 seneden beri her sayısını severek, ilgi ve zevkle takip ettim, okuduğum her mizahî yazı ve fıkra ile hemen hemen her karikatürünü tüm dostlara anlattım ve anlatacağım da.

İlginç ve cazip yönleri bulunan ve herkese hitap eden «Akbaba Toto» yu çok beğendim ve severek oynadım. Bundan sonraki tüm yarışmalarınız böyle düşündürücü, eğlendirici ve bu derecede kaliteli olduğu müddetçe iştirak eden okuyucunun daha fazla olacağı kanısındayım.

51 yıllık mazisi olan Akbaba'ya tekrar sonsuz teşekkürler ve daha nice yıllar böyle Türk ulusuna hizmet etmesi dileğiyle.

Saygılarımla
Saffet AYTAÇ

İstanbul Valisi Vefa Poyraz politikaya atılıyor. — Gazeteler —

Vefa kurtuldu... **Vefa düştü!**

Bürokrasi, bürokrasi...

Memur, âmir, şef mef, müdür
Dosya, kayıt, tarih, mühür,
İmza, paraf, getir, götür...

Bakanlığı, dairesi;
Bürokrasi, bürokrasi...

Bölüm, kısım, koltuk, masa,
Hesap, kitap, vezne, kasa,
Sayfa, madde, kanun, yasa...

Talimatı, dilekçesi;
Bürokrasi, bürokrasi...

Mahalle, cilt, sayı, hane,
Sigorta No, pirim, karne,
İyi durum, tüzük, nane...

Üç fotoğraftır gerisi;
Bürokrasi, bürokrasi...

İn, çık, gel, git, uğraş, didin,
Yarın gelin, bugün gidin,
Yarın dedik, neye geldin?

Yüksek katı, silsilesi;
Bürokrasi, bürokrasi...

Karvizit, arz, öz, ivedi,
Özel, tüzel, şahsi, ferdi,
Piston, torpil, şırp kredi...

Bilânçosu, poliçesi;
Bürokrasi, bürokrasi...

İcmal, zabıt, arşiv, evrak,
Kapı kapı, dolaş, bırak,
Özgü, parfüm, oje, tarak...

Daktilosu, memuresi;
Bürokrasi, bürokrasi...

Yed-i emin, pul, kontrat,
Fasıl, madde, muamelât,
Formalite, hal, mevzuat...

A vergisi, Z vergisi;
Bürokrasi, bürokrasi...

Şerit, kâğıt, karbon, pelür,
Gizli yazı, sicil, ömür,
Maaş, ücret, hayat, küfür...

Pusulası, tezkeresi;
Bürokrasi, bürokrasi...

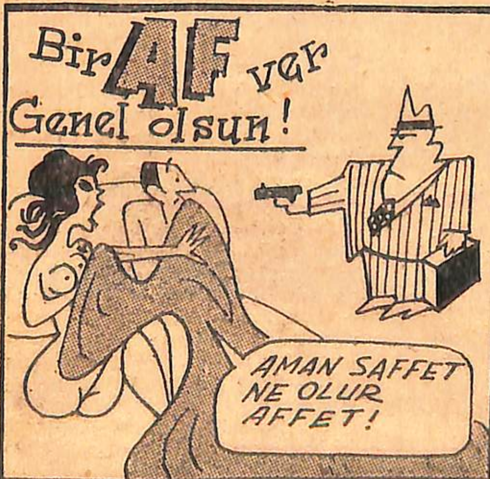
Protokol, tel, maslahat,
Yazı, tamim, ek, meşruhat,
Hoka kola, çay, meşrubat...

Genelgesi ve ilgisi;
Bürokrasi, bürokrasi...

Cetvel, matrah, rapor, plân,
Ivır zıvır, falan, filân,
Vatandaşa oldu olan...

Yazışması, görüşmesi;
Bürokrasi, bürokrasi...

Mukadder ÖZAKMAN

YELPAZE

REFİK ERDURAN

— Liderler vaatlere başladı. —

Harikalar

BİLMECEDEN hiç hoşlanmam.

Dünya zaten bir bilmece. İçinde yaşadığımız sorular okyanusu yetmiyormuş gibi, birbirimizin kafasına uydurma sınavcıklar damlatmamızın ne anlamı var?

Aynı nedenle, Türkiye ekonomisine akıl erdirmeye de çalışmıyorum. Çünkü o en büyük bilmecelerden biri!

İktisat —tıp gibi— fen ile sanat arası bir bilim dalıdır zaten. Çünkü insanların davranışlarının önceden kestirilmesine dayanır. Vatandaşlarım ise sağı solu en az belli olan, hangi durumda ne tepki gösterecekleri hiç bilinemeyen kişilerdir, genellikle. O bakımdan ekonomimizin yalnız günlük dalgalanışlarında değil, temel görüntüsünde de çoğu zaman bilmeceye benzemesine şaşmamak gerekir.

Şu habere bakın lütfen:

«Türkiye Turing ve Otomobil Kurumunun yurdumuza gelecek turistleri evlerinde pansiyoner olarak ağırlayabilecek ailelerin Kuruma başvurmaları için yaptığı çağrı beklenen sonucu vermemiş, bir ay içinde ancak 310 kişi evlerini pansiyon olarak verebileceklerini bildirmişlerdir. Turing ve Otomobil Kurumu Müdürü Çelik Gülersoy bu konuda aldığı müracaatların azlığı karşısında şaşırdığını ifade etmiştir.»

Çelik Gülersoy'u iyi tanırım. Kafası hem derinlemesine, hem de ufuklara doğru genişlemesine işleyen nadir yöneticilerimizdendir. Türk turizminin toplumumuzun bünyesiyle ilişkilerini inceleyen ilk —ve yanılmıyorsam tek— kitabın da yazarıdır.

O kitapta işlenen tezlerden biri şuydu:

Kapıya gelen yabancıyı «Tanrı misafiri» sayarak bedava ağırlamak Türklerin en köklü geleneklerindendir. Batı'nın her şeyi maliyet ve kâr hesaplarına dayandırmış düzenine hiç uymayan bu anlayış, yurdumuzda turizmin bir ticaret dalı olarak gelişmesini de güçleştirmektedir...

Bu tezin içinde hayli gerçek payı var bence.

İş adamlarımız oteller moteller kurarak turizm ticaretini profesyonel yoldan geliştiriyorlar tabiî. Ama pansiyonculuk başka. Orada yabancı gelecek, aile yanında kalacak, sonra da hesap görecek. Bu işte bizim topluma hâlâ biraz ters gelen bir taraf var.

(Hiç unutmam, birkaç yıl önce can sıkıntısından yakınan ve ne iş yapabileceğini soran bir genç hanıma pansiyonculuktan söz etmiştim de, büyük bir hakarete uğramış gibi ağlamaya başlamıştı.)

O bakımdan, sayın Gülersoy'un pansiyonculuk çağrısından sonuç alamayışına ve kendi tezinin böylece doğrulanmasına niçin şaştığını anlayamadım.

Ama asıl çözemediğim bilmece şu:

Pansiyonculuğu yarı-ayıp sayacak kadar «gayri ticarî» bir toplum nasıl oluyor da aynı zamanda açıkgözlüğün ve sömürücülüğün en amansızca örneklerini sergileyebiliyor?

Çimento, demir falan kabilinden maddelerin piyasada azıcık kıtlığı başlar başlamaz karaborsaya düşmeleri gibi durumlardan söz etmiyorum. Öyle şeyler her yerde görülür.

Her yerde görülmeyen marifetlerimize örnek isterseniz, İstanbul Belediye Başkan Yardımcısı Orhan Ergüder'in geçenlerde yaptığı şu açıklamaya bakın:

İstanbul'da bir tabut tröstü varmış! Kentteki tabut piyasasını paylaşmış dört büyük kuruluş aralarında anlaşarak fiyatları keyiflerince arttırıyorlarmış...

İyi mi?

Yâni her şeyin tröstü kurulur ama, bu malî zorbalık tekniğini tabut piyasasına uygulamak nereden gelir insanın aklına?

Daha bilmece isterseniz, aranmaya hacet yok. Sayın Ergüder'in açıklamalarında örnekler bol: İstanbul'da 35 bin kaçak inşaat olduğu biliniyormuş... Altı büyük gazinoya artık gelir seviyesi yüksek vatandaşlar da gidemiyorlarmış... v.b.

Gelin de çıkın işin içinden:

Varlığı ve sayısı bilinen inşaat nasıl kaçak olabilir?

Gelir seviyesi yüksek vatandaşların da gidemedikleri gazinolara kim gidiyor? Kimse gitmiyorsa nasıl açık kalıyor bunlar?

Ama bütün bunlar normal ekonomiler için geçerli sorular. Bizimki ise, dediğim gibi, bir çeşit Harikalar Diyarı.

Hikmetinden sual eylememek en doğrusu...

Refik ERDURAN

MODERN ATASÖZLERİ

— Z —

* Zehirde şifa, Yeşilçam'da vefa yoktur!
* Zengin işini över, yoksul dişini...
* Zenginin skandalı, yoksulun hastalığı meydana çıkmaz!
* Zenginin gönlü oluncaya kadar yoksulun reform umudu suya düşer!
* Zenginin kızı züğürt bekârın rüyasını süsler.
* Zorla güzellik estetik ameliyatla olur.
* Züğürt olup yerinmektense sosyete uyuzu olup kaşınmalıdır.
* Züğürdün gönlü yufkadır, acır filmdeki zengin kişinin üzülüşüne, zenginin eli açıktır, her gün ciğer alıverir zavallı (!) kedisine...
* Zülf-i yâre dokunma; daha yeni yaptırdı saçını kuaförde...

Erhan TIĞLI

— İstanbul'da 50 bin sabıkalı hırsız var. —

— Eyvah, polis!..

Yaşama Gücü Okulunun Programı

KENAN AKINCI

YIL: 2173...

Evrenin yüzlerce gezegenine yayılan akıl almaz bir uygarlık... Merkezi; bu uygarlığın çıkış yeri olan dünyamız... Bütün öbür gezegenler de insan mutluluğunun hizmetinde... Tek dil konuşuluyor. Eski diller bir bilim dalının incelеme konusu sadece...

Gezegenlerarası araçlar; uzay otobüsleri, kamyonları, minibüsleri, motosikletler, bisikletler vızır vızır işliyor... Yolda tek tük oto-stopçulara da rastlanıyor. Bunlar, uzay boşluğundaki yol üstünde, kendilerine en yakın gezegenin çevresinde dönerek bekliyor, gelen geçen araçlara dur işareti veriyorlar.

Bilim ve teknoloji, ekonomik problemlerin kökünü kazıdığından, eski hırlaşmalar da kalmamış insanlar arasında. Bütün çabalar, daha da mutlu yarınlar için...

Bir grup ak gömlekli bilim adamı lâboratuvarda çalışıyor. Bunların çalışma dalı; insan ömrü... İkiyüz yılı bulan yaş ortalamasını nasıl eder de biraz daha uzatabiliriz diye araştırmalar yapıyorlar. Bunun için de bünyenin yıpratıcı etkenlere karşı direncini arttıracak yollar arıyorlar. Bu direnç pek güçsüz çağın insanında... İncir çekirdeğini doldurmayacak ruhsal ve bedensel problemler karşısında kolayca yıpranıyorlar. Birazcık direnç kazansalar çok daha uzun ömürlü olacaklar.

Bu arada geçmiş yüzyıllarda yaşamış kişilerin vücutları da inceleniyor. Araştırmalar için, lâboratuvarın buzluklarında, çeşitli yıllarda dondurulmuş insan vücutları var.

İşte o gün de doktor Alfa ve arkadaşları, her günkü gibi araştırmalarını sürdürüyorlardı... Şimdiye kadarki araştırmalarından dişe dokunur bir sonuç alamamışlar. Dr. Alfa bu yüzden isteksiz görünüyor. Asistanına:

— Son olarak bir de şu yedi numaradakini incelesek mi dersin? dedi.

— Siz bilirsiniz efendim.

— Kaç yıllıktı o?

— İkiyüz...

— Onu da bir kez inceleyelim... Eğer sonuç alamazsak, araştırmalarımızı başka alanlara çeviririz artık.

— Öyle yaparız efendim... Diriltelim mi?...

— Evet... Hasta organı değiştirin, diriltin.

Asistan ve yardımcıları gittiler. Uzun sayılmayacak bir süre sonra geldiler:

— Tamam efendim. Dirilttik, yatağa yatırdık.

— Ne yapıyor?

— Önce şaşkın şaşkın bakındı; kendi dilinden, anlamadığımız bir şeyler söyledi bize. Sonra masanın üstünden kâğıt kalem alıp, birtakım hesaplar yapmaya başladı. Topluyor, çıkarıyor, çarpıyor, bölüyor... Öylesine daldı ki hesaplara, bizi de, çevresini de unuttu!...

— Neyse, önemi yok... Kendisine durumu beynine telkin yaparak anlatın, beklemeden testlere başlayın.

— Peki efendim.

Testlere başlandı...

Önce bedensel direnci incelenecekti. Soğuğa, sıcağa, acıya, açlığa, v.b. etkenlere karşı dayanma gücü ne durumdaydı?...

Bir kaç gün sonra asistan ve arkadaşları soluk soluğa geldiler, raporu getirdiler:

— Şaşılacak bir durum efendim! Bu nasıl bir bünyedir böyle?!. İnanır mısınız; beşyüz kalorilik günlük besini olağan karşılıyor! Bin kalori verildiğinde kilo alıyor adam!... Beşin eksikliğine karşı korkunç bir direnç bu.

Dr. Alfa sevinçten ellerini oğuşturmaya başladı:

— Harika! dedi. Harika!... Eğer sinirsel direnci de bu kadar güçlüyse... Nasıl diyeyim?... Bedensel ve sinirsel yönden bu kadar sağlam yapıya sahip kimse, bizim uygarlığımızın koşullarında rahatça beşyüz yıl yaşar!... Hemen, durmayın, hemen sinirsel yapısını inceleyin!

— Hemen efendim... Biz de en az sizin kadar merak ediyoruz. Şimdi başlayıp, yarına kadar on yıl değerinde, haksızlıklarla dolu minyatür bir yaşantı yaşatacağım ona. Bakalım ne kadar dayanacak?... Yarın raporumu bildiririm efendim.

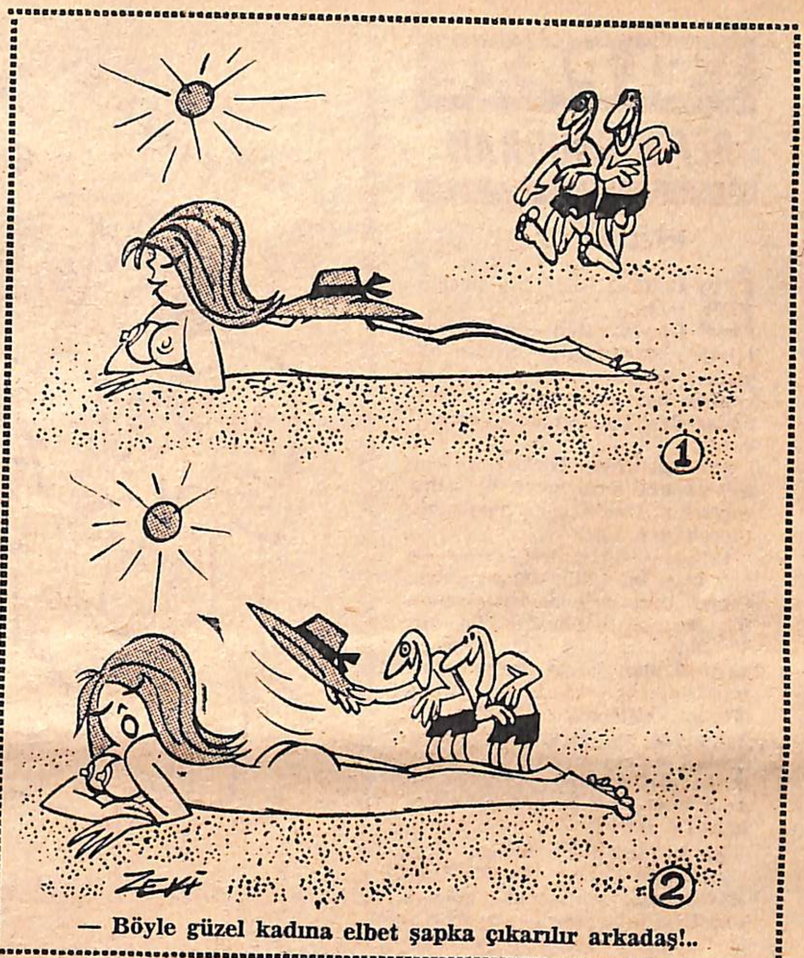
Ertesi gün rapor geldi:

— Sinir sistemi de harika efendim!... O bakımdan da aynı dirence sahip. Bütün haksızlıkları, yolsunlukları, yolsuzlukları denedim; hiç oralı bile olmadı. Buyurduğunuz gibi, böyle bir yapı, yüzyılımızın olanakları içinde rahatça beşyüz yıl yaşayabilir.

— Öyleyse zaman geçirmeden kimliğini ve yaşantısını araştırıp, inceleyin. Sonunda onun yaşantısına göre bir program düzenler, aynı ortamı burada, bir okul biçiminde hazırlar, hayata atılmazdan önce gençleri orada eğitiriz. Eğitimleri bitip, bu dayanıklılığı kazandıkları zaman serbest bırakırız... Evet arkadaşlar... İnsan ömrünün beşyüz yıla çıktığını şimdiden müjdeleyebilirim size!...

Hepsi birlikte kolları sıvadılar, araştırmalara koyuldular... Yedi numaralı dosyadan kimliği bulundu önce: Adam Türk'tü!... 1955 yılından, 1975 yılına kadar görev yapmış, bir küçük memur... Onu bunca dayanıklı yapan memurluk yıllarını, çeşitli belgelerden bütün ayrıntılarıyla ortaya çıkardılar. Gerçekten eşsiz bir eğitim görmüştü!... Ona göre bir program hazırlandı; ou programın uygulanacağı bir okul açılması kararlaştırıldı.

Programın ana çizgileri şöyleydi:

— Böyle güzel kadına elbet şapka çıkarılır arkadaş!..

a — Prensip olarak daima geçim düzeyinin çok altında aylık verilir.

b — Kafası bozulan iktidar partisi yanlısı bir yurttaş, memuru kıyamette ülkenin bir ucundan öbür ucuna sürdürür. Yolculukta eşyasının yarıdan çoğu işe yaramaz duruma gelen memur, dişinden tırnağından arttırıp, yeniden edinmek zorunda kalır.

c — Verilen bol parayı har vurup harman savurmasın diye, aylığının ucundan tasarruf bonosu kesilir.

ç — Fiyatlar durmadan çıkar, fakat Personel Kanunu dedikleri ucube bir türlü çıkmaz.

d — «Avans» gibi ciddî çözüm yolları uygulanır.

e — Sonunda kanun çıkar... Çıkar da bir türlü uygulanmaz.

f — Gün gelir uygulanır... Bu kez herkes: «Onbirin ikisine mi oturacaktık?... Üçün birine mi oturacaktık?...» diye, taşra sinemalarında sandalye arar gibi, oturacak yer arar. Çaresiz, boş bulduğu bir yere oturmakla yetinir.

g — Memur çocuklarını «Hint fakirleri gibi aylarca bir şey yemeden durabilen, giyinmeye de gereksinme duymayan, olağanüstü ve masrafsız birtakım yaratıklar» olarak düşünen ilgililer, on lira çocuk zammını yeter görürler.

h — Birikmiş dokuz aylık maaş farkları birden verilmez. Ola ki memur bu parayla mağaza falan açmaya kalkar da, işini bırakır.

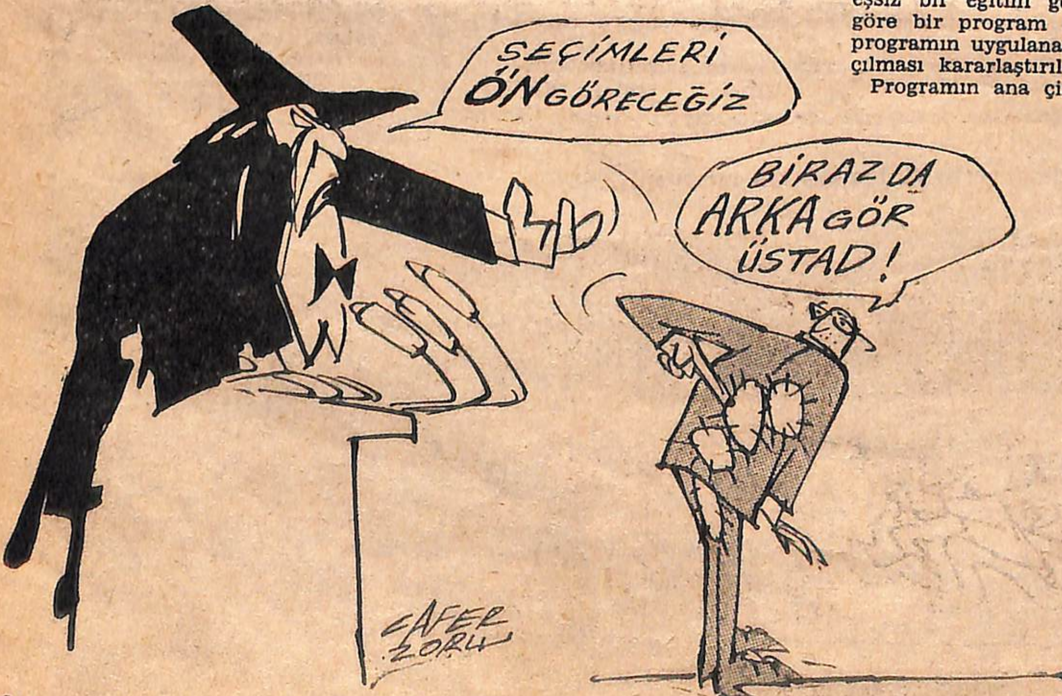
ı — Ufak bir kısmı verilir. Fakat verilen ikiyüz liraya karşılık üçyüz liralık kâğıt ve emek harcanır.

i — Aylık ve ücretlerin fiyatlara göre ayarlanması bir yana, yanlış intibaklar bile düzeltilmezken, koşar adım ilerleyen pahalılığa: «Geç yiğitim, geç!» denir.

Okullar açıldı ve program uygulandı... 22. Yüzyıl insanları bu çetin eğitimden geçtikten sonra öyle bir yaşama gücü, öyle bir direnç kazandılar ki, yaş ortalamaları gerçekten de beşyüz yıla çıktı.

Bizim eski memur Hasan efendinin de işi iyidir. «Yaşama Gücü» okullarının genel müdürü oldu. Zamanında çok sıkı bir eğitimden geçtiği için bin yıl yaşayacağı sanılıyor.

Kenan AKINCI

Bitirim Hafiye ŞABAN HOPDEDİK

CANİKONUN PEŞİNDE

mim uykusuz

5

HOPDEDİK'İN GÖZLERİ BİR ARA KARŞISINDAKİ PARLAK DÜZEYDE KIMILDAYAN GÖ-RÜNTÜYE TAKILDI.

VAY ANTİKA VAY!

LANK!

YEDİM SENİ ZÜPPE!

SİZDE, YAR-DIM EDENE BÖYLE Mİ TEŞEKKÜR EDİLİR LAN?

VAY DOKUZ CAN-LI KÖPEK!

AAH!

HOPDEDİK! BU UYKU HAPI SANA RENKLİ RÜYALAR GÖR-DÜRÜR! HEM DE SİNEMASKOP TARAFINDAN!

GÜM!

HIMMM! ÇETENİN MERKEZİ BURADA OLMALI...

HOPDEDİK GANGSTERİ ARABAYA ATTIKTAN SONRA BULDUĞU ADRE-SE DOĞRU YOLLANDI.

ALO, ÇEKİRGE! MERKEZ ARIYOR! CEVAP VER!

ALO! BEN ÇEKİRGE! SİZİ DİNLİYORUM...

ULAN, BU, ÇEKİRGENİN SESİ CIRCIR BÖCEĞİ Gİ-Bİ ÇIKIYOR BE...

...ŞUNU ELEKTRONİK BEYİNE BAĞLA BAKA-LIM, BİZİ HANGİ AÇIK-GÖZ TONGAYA BAS-TIRMAK İSTİYOR!

VAY KÖPOĞLUSU! SANA DÜNYANIN HARİ-TASINI ÖĞRETİRİM BEN!

DİKKAT... KONUŞAN ÇEKİRGE DEĞİL HAFİYE HOPDEDİKTİR!

— Ne uçarı kadınmış yahu!..

— Beyefendi, hiç aile boyu denediniz mi?!.

yedi

PAZARTESİ :

Ah o büyü

1973 yılı Sinema Güzeli seçilerek Yeşilçam'a ilk adımını atan hanım kızımız, neler hissettiğini soran bir gazeteciye, «Kraliçelik, insanı büyüleyen bir ünvan» demiş.

İnanırız.

İnsanları büyülemeseydi birtakım ünvanlar, ortaya çıkar mıydı kendini herkesten akıllı ve güçlü sananlar?

SALI :

Formalite

Türkiye'ye yerleşmek ve burada çalışmak isteyen bir Fransız mühendis önce sünnet ve ardından dinini değiştirip Müslüman olmuş.

Madem yerleşecek, rahatı için nasıl olsa eninde sonunda yapacaktı bunu. Kimse kimseyi «Aman nerelerde kaldın, biz de seni bekliyorduk. Gel, buyur şöyle... Ne içersin? Çay mı, kahve mi?...» diye izzet-i ikram yurduna buyur edip karnını doyurmaz ya. Dünyanın güçlüğünü çıkarırlar karşına. Bırakın yerleşmeyi, Avrupa'yı bir turist olarak gezmek bile meseledir.

Bize gelince, gezmenin de, kalmanın da pek öyle bir zorluğu yoktur. Formalite basit mi basit.

Turistik geziler için aranan pasaport, vize...

Yerleşmek için her şeyden önce «Sünnet» gerekli bize.

ÇARŞAMBA :

Haydi o neyse

Hınzır, şişede durduğu gibi durmaz ki... İşte iki haber:

«Bir şişe rakıyı çekince, gazinonun altını üstüne getirdi.»

«İlk defa içki içen 81'lik dede, koca semti ayağa kaldırdı.»

İlk olayın kahramanının yaşı 28. Haydi serde gençlik var diyelim.

Dikti içkiyi, dinledi şarkıyı, aşka gelip çekti silâhı... Ve gücü ancak bir gazinonun altını üstüne getirmeye yetti.

Bir semtin altını üstüne getirmeyi, acaba gençler 81'lik dedelere mi devretti?

PERŞEMBE :

Durup ne yapacak?

İki ayda 183 kişinin işten ayrılmasını, «İtfaiyeden seri istifalar başladı» diye veriyor gazete.

JUDOCU KIZ

Erken gelmiştim belki; paslaşamadım
Pas alamadım kızlardan
Sokakta - yolda, sinemada gördüklerin
Hep kaşları çatıktı.
Bir gün takıldım peşine
Sarışın bir minilinin peşine
Bir sol kroşe çeneme
Bir sağ diz karnıma
Bir sol topuk burnuma yedim
N'aparsın kızcağız şansımıza
Boksör ve judocu çıktı.
Ben yerde iki seksen
Ağzım iki karış açıktı.

KUŞLAR GÜLDÜ

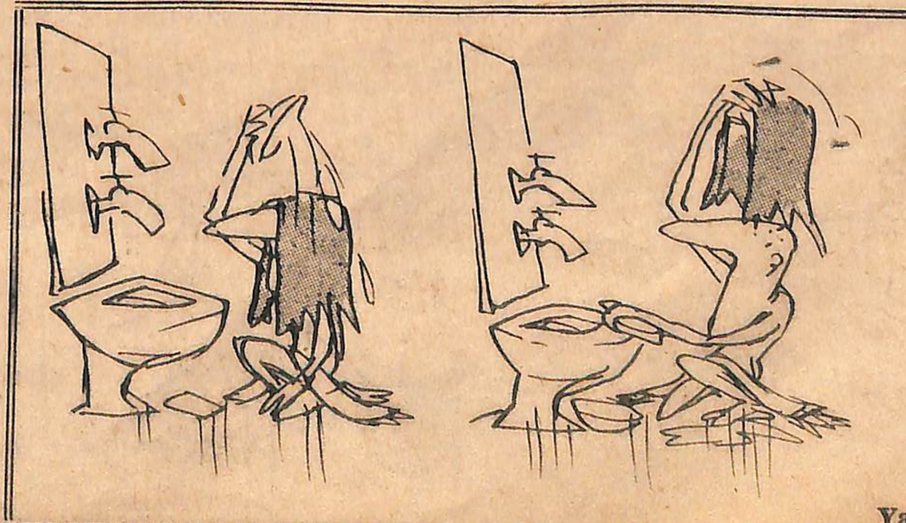
Çocuklar ağladı, kuşlar güldü ağzında
Ne idim?

Bir sıcak rüzgâr gibi estin içimde
Seni giyindim.

Saçın perukmuş, kirpiklerin takma
Nikâhtan sonra bildim.

Kadın — Yatı
Erkek — Yata

Ya

O BİÇİM

Bir kadın geçti kaldırımdan
O biçim
Gözleri, dudakları o biçim.

Hele dizleri, baldırları
Ya Sophia, ya da Raquel Welche
Saçları Gina belki de Brigitte
Seviyorum demesi, o biçim.

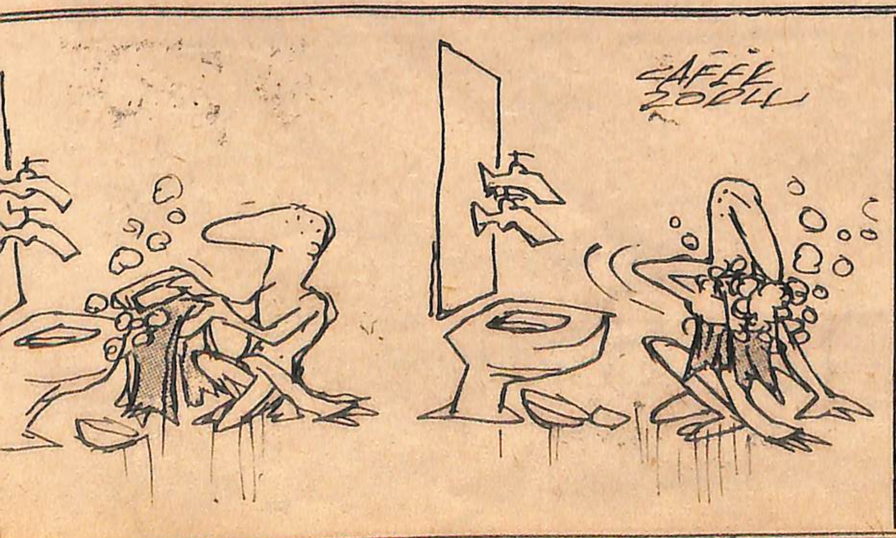
Biraz yaklaştım, biraz derince
Biraz ilgiyle baktım
Öyle bir tokat attı ki
O biçim
Hemen peşini bıraktım.

Gittim dosdoğru bir meyhaneye
İçtim dudaklarını içtim
Gözlerini yedim bir bir
Öyle bir sarhoş oldum ki
Zil gibi zurna gibi
O biçim.

H. Zekâi YİĞİTLER

k mısın?..
, ama uyumak için!..

— Görünüşe bakma, herif blöf yapıyor... Aslında yüzmesini bile bilmez!..

Hak edilmeyen bir parayı almayacak kadar dürüst insanlarmış doğrusu.
Arabası, örgütü, merdiveni olmuş, nerede yangın söndürecek su?

CUMA :

Biraz sabır

Atabey, Belediye Meclisini halka şikâyet etmiş.
Huzur duyması bakımından cevap verelim hemen:
Halk şikâyetinizi dikkate aldı, başta zat-ı âlileriniz olmak üzere Belediyeye verilecek ceza, 1973'te yapılacak mahallî seçimlere kaldı.

CUMARTESİ :

Küçük bir yanlışlık

İETT'nin iki odalı bir evden iki aylık elektrik ücreti olarak 20 bin lira istemesi, gazetelerin en önemli olaylarının arasına geçti.

gün

İdarenin istediği parayı onbeş gün içinde ödemekle yükümlü olan vatandaş şaşkınlıkla soruyor: «Ne yapayım?»
Paniğe kapılmanın gereği yok birader, biraz sakin olunuz.
Hemen İETT'ye gidip tapu masraflarının kime ait olduğunu sorunuz.

PAZAR :

Vicdanları dayanmadı

Almanya'da çalışan 202 dişçiyle 600 doktor, yurda dönmek için Sağlık Bakanlığına başvurmuşlar.
Aynı kanı taşıyoruz ne olsa. Bir yerde gözden ırak da olsak kardeşlik duygularımız kabarıveriyor gene.
Ülkemizde bir doktora yarım hemşirenin düştüğünü duydular ya geçenlerde? Bu gencecik hemşirelerin yarım kalmaları yüreklerine dokundu ve hepsi birleşerek bakanlıkla pazarlığa oturdu.

Sökmez öyle şeyler

«Yabancı sigaralar zehir saçıyor!»
İngiltere Sağlık Konseyi sözde bu konuda rapor vermişmiş de, falan...
Milletin kaçak sigaraya olan düşkünlüğünü biliyorlar ya? Akıllarınca böylelikle önleneceğini sanıyorlar.
Birader, kaçağa duyulan sempatiyi önleyeceksen başka çare arasana.
Kim takar, nikotini, katranı?
Kim düşünür kanseri, veremi?
Fiyatına yap zam üstüne zam, bırakırsa millet ancak bırakır o zaman!

Vedat SAYGEL

— Söylesene oğlum.. kaç lira nafaka bağlamışlar?..

Götürüm LÜTFÜ anlatıyor

Suavi Süalp • Suavi Süalp

«— Sonra Necati beyağbi dedi ki, sen dedi oğlum dedi, burda, dedi şey diyorsun dedi... Sonra dedi seni ben koyacağım oraya dedi... Gideceksin gene onun bunun ceketini götüreceksin, paltosunu götüreceksin, arakçılık edeceksin, benim yüzümü yere düşüreceksin, dedi.»

«— Necati ağbi... Sen şimdi yâni yanlış düşünüyorsun annadın mı... Sen beni götür şimdi, annadın mı... Bir kere ben hiçbir zaman böyle Rabbena hakkı için senin gibi bir babaya kamış koymam annadın mı?... Sen götür beni Kâmil ağbinin o kahveye koy... Ben orda ufak ufak ocakçılık mânasına düşeyim, göreceksin bak ne kadar terbiyeli ve annadın mı asrî çocuk olacağım dedim.»

Şimdi o adam da haklı... Bizim ufak tefek sabıkamız oldu... Bir tarihte ben Ayvansaray'da çalışıyordum. Kayık dâvasında... Orda bir arkadaş vardı, Yakup diye... O bir karı araklamış, Müzeyyen diye. Dedi ki:

«— Bu dedi, ağbi dedi. Bu karıyı dedi, Salih reisin tekneye atıp kâğıtlayalım dedi.» Annadın mı?

Altındiş Müzeyyen, eski motorlardan... İşte biz de o gece Salih reise iki şişe ispirto dayanıp sandalı arakladık, sonra annadın mı, Salih reis vapur gibi oldu. Bizde Kâğıthane'de Müzeyyen'le neşemizi bulurken köpekler filân saldırdı. O hikâye de ayrı ya... İşte o dâvadan bizim namımız yürüdü Götürücü Lütfü diye... Biz tabiî, Arakçı Lütfü aşağı, Arakçı Lütfü yukarı vaziyetinde, annadın mı, şeyttik, yâni yırtılmadık... İyi çocuğuz, temiz çocuğuz, tersane çocuğuyuz ama, yırtılamadık... Sonra, işte amca dedi ki, «Sen dedi, ocakçılık dâvasına düş dedi» Biz de ocakçılık dâvası için gittik. Bakalım şimdi içeri girdik annadın mı? Bakalım Kâmil ağbi ne diyecek...

«— Kâmil ağbi ben geldim.»

«— Ulan hoşgeldin sefa geldin...»

«— Biz geldik ağbi annadın mı. Sen de bize burda bir babalık et annadın mı, biz de burda ufak ufak ocak dâvası üzerine çalışalım, annadın mı?»

«— Ulan senin için götürücü diyorlar...»

«— Ağbi derler. Eloğlunun annadın mı, ağzı torba değil ki büzesin ağbi... Ben bak burda ufak ufak çalışayım, göreceksin ağbi, ben tesbih böceği gibi adamım ağbi... Köşeme çekilirim. Bir çayımı içerim. Akşam da bir onluğumu alır giderim ağbi... Sen de kazan, ben de kazanayım ağbi... Ben yâni ortalığa düşmeyeyim ağbi...»

«— Aferin oğlum, bak, ben senin şimdi bu konuşmalarını beğendim. Vaziyet durumuna göre bu kahvede ocakçılık durumunu öyle yabana atma... Şimdi burada yâni, burası Karagümrük'ün en nameli kahvesidir. Burada her akşam kumar döner... Barbut, pişpirik, poker, bakara, kılıç, işte her türlü manzara vardır. Bu vaziyete göre sen yâni biraz sağlam gezmen lâzım...»

«— Ben sağlamım zaten. Yâni, nasıl vaziyeti ayarlarsan, o vaziyette... Yâni ben temiz çocuğum... Hır çıkarsa, biz de kendimizi göstermeye bakarız ağbi.»

«— Bu vaziyete göre kendini ayarla. Şimdi ocağın arkasına geç, peşkiri de tak, vazifeni yap. Çayları fazla demli yapma. Karbonatı da doldur. Sonra iki çay içene, üçüncü çayı açık ver.»

«— Ağbi be, sen bana bırak ağbi bana, annadın mı... Ben burdaki avallaların hepsini teker teker barita vaziyetine getiririm... Ve buna göre de mameleye tâbi tutarım ağbi...»

Neyse işte, biz de orda çalışmaya başladık annadın mı... Ama ordaki ineklerden pirelendim. Ben orda ocakta çay yapıyorum, herif orda, öbür tarafta, kılıçtan ikibin götürüyor. Bir akşam da dedim, ben oynayayım bu boku dedim. Herkes oynuyor da ben niye oynamıyayım bu boku dedim, annadın mı Lütfü vaziyetinde girdik. İneğin biri kolundan papaz çıkarınca bir kafa koydum, orası karıştı... Kendimi Tersanede buldum gene... Gene Tersane dâvalarına düştük...

Oralarda yatıyoruz, kalkıyoruz filân, vaziyetler lodos annadın mı... Neyse uzatmayalım, orda Agop'un meyhanesi var bir tane, fıçılı... Oraya düşmüşüz bir akşam, avanta şarap içermiyiz derken, bir baktım, efendiden bir adam, temiz pak gelmiş, böyle gözleri dalgın bakıyor, denize doğru, mavnalarla karışık sıyırtmaya çalışıyor... Dedim ki:

«— Bu adamda bir dram var, dedim. Ben bu adamın dramına bir atlayayım dedim.» Gittim yanına, dedim ki:

«— Beyağbi dedim. Bakıyorum dedim, yerli film dâvası gibi, gözlerin yaşlı dedim, önündeki şaraba dedim, bahrimuhiti atlasî gibi dalmışın, annadın mı. Niye daldın ağbi, dalma ağbi, dalmaktan bir sey çıkmaz ağbi, dedim...»

Adam şöyle döndü, bana baktı. Dedi ki:

«— Aaaaah.. aaah...» dedi.

İki tane ah çekti. Bir tane çekseydi, fazla bir şey yok derdim. Fakat iki ah çekince, herifte dedim bir parazit var, dedim.

«— Ağbi dedim, sen dedim, bir ah çekseydin ben giderdim. Ama iki ah çekince tehlike vaziyeti arz ediyorsun. Bir şarap salla bana dedim, ahına ah çekeyim ağbi dedim...»

«— Peki dedi adam... İki tane şarap getirin» dedi. Ben çektim şarabı:

«— Sen dedim annadın mı, neden ah çekiyorsun ağbi? dedim. Açıkla da filmini seyredelim...»

Dedi ki:

«— Ahhh.. ah» dedi gene.

«— Ulan dedim, inek! Hep ah çekiyorsun, sen başka şey bilmez misin?... Başka kelimen yok mu ulan senin?... Lûgatın bu kadar mı ulan senin?...» dedim, annadın mı...

Tepem gene attı. Herife bir kafa sıyırtmışım, herif ordaki duvarda bir tane eski Yavuz resmi var, o Yavuz resmine gitti, bir yapıştı, resmin üstünde kaptan vaziyeti aldı.

Tabiî beni aldılar, ordan gene annadın mı, omuzladılar gene, doğru Eyüp — Sirkeci otobüsüne atmışlar, ben kendime bir geldim, Gülhane Parkındayım...

Gelmişim böyle ben sıranın altında yatıyorum. Üstümde gazete kâğıdı vaziyetleri filân, ondan sonra bir baktım, tam yattığım sıranın üstünde ulan, pansuman vaziyeti var.

Oğlanın biri getirmiş bir kızı, arkadan önden, elle çalışıyor...

«— Vay anasını ulan Lütfü dedim. Ne dümen dedim, bu dedim. Ulan meyhaneden şeyhaneye mi düştün dedim. Ulan biz de namuslu çocuğuz, burda alenen biz şorolop yâni, seksüel projöktör mü olduk şimdi?... deyip ayaklandım:

«— Dedim ulan deve! Almışın kızını, götürüyorsun, burda hoşaflama vaziyeti dedim. Biz dedim yâni burda vaziyet mamçağı mı oluyoruz, dedim. Ne oluyor dedim...»

Derken çocuk döndü bana. Dedi ki annadın mı:

«— Rica ederim kardeşim, ben size her halde bir şey yapmadım. Bununla beraber burada, maatteessüf oturmak, demokrasi ve insan haklarını...» gibi lâflar etti.

«— Dedim ağbi... Sen tahsilli ağbimizsin. Okumuş, kitap yüzü görmüş adamsın. Biz cahil adamız... Bana bir beşlik at da, ben havadan kapiiim o beşliği, beşliği sîneme bir yapıştırayım ben, orda bir ciğer kebabı vaziyeti var, kokusu geliyor, ordan ben bir ciğer salliiim, sen nişanlınla, istikbale ait hayâllerini tatlı tatlı kur, dedim.»

Çocuk:

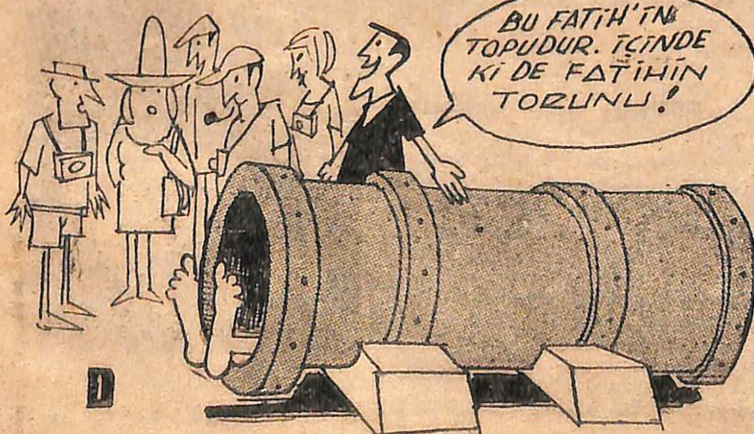
«— Rica ederim kardeşim, ne münasebet, tabiî» dedi. Cüzdandan bir yüzlük çıkardı. Yüzlüğü bana yırtıldı. Üstü kalsın dedi. Ben yüzlüğü bir havada kaptım ağbi, hemen pır annadın mı... Kendimi bil, nerde buldum ağbi?... Kumkapı'da Kör Haydar'ın meyhanede:

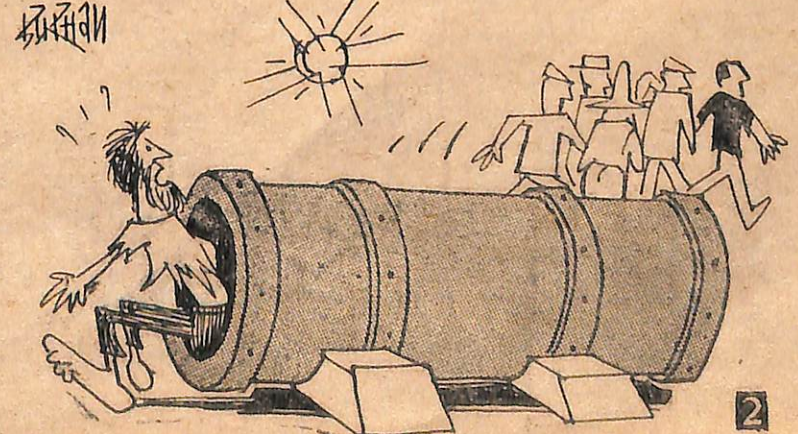
«— Haydar ağbi, dedim, annadın mı... Bana dedim, önce hafif kızarmış, gözleri baygın bakan bir lüfer... Bir rokayla karışık marul çalıştır annadın mı, bir de ufak numara Yeni aç, ben gidim ağbi dedim...»

«— Eeee... Sonra?...»

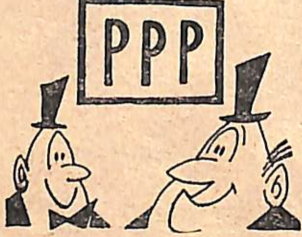
«— Ben artık gittim ağbi... Yarın falan gelirim.. annadın mı?...»

Suavi SÜALP

Haberler :

YENİ BİR PARTİ

Emekliye ayrıldıktan sonra evde boş oturmaktan canı sıkılan Abuzittin Neregittin, Feraset Çokbilmiş, Hüsmen Doğrudeğilhüsmen adlarında üç vatandaşımız, şimdiye dek hiçbir ormana balta, hiçbir baltaya da sap olamamış 17 arkadaşı ile birlikte bir araya gelerek, ülkemizin sosyal ve siyasal hayatına katkıda bulunmak amacıyla yepyeni bir parti kurmuşlardır.

Perişan Pintiler Partisi adını alan ve kısaca PPP amblemiyle sembolize edilen yeni partinin kuruluş beyannamesi ve buna ekli kurucular listesi, yarın saat 14'te ilgili makamlara törenle sunulacaktır.

PPP'nin tüzüğünü hazırlamakla görevli 5 kişilik bir komite, Türkiye'nin siyasal hayatında söz sahibi olan 5 siyasi partinin tüzüğünü inceleyerek her birinden üçer - beşer maddeyi kopya ederek ana taslağı hazırlamışlardır. Yüceliği veya cüceliği ne olursa olsun tüm siyasal kuruluşlar karşısında tarafsız ve bağımsız olmak ilkesi ile hareket eden kurumumuz, demokratik yaşantımıza henüz girmekte olan bu yepyeni partinin ilk **Kurucular Kurulu Toplantısı**'nı özel kameramanlarıyla izleyecek ve gelecek haber bültenimizde sizlere sunacaktır.

ÇOCUKLARIN TELEVİZYONU

Bir varmış, bir yokmuş. Aslanın kuyruğunu arı sokmuş. Sineklerin karnı pek aç, arıların balı çokmuş...

Evvel zaman içinde.. arpa saman içinde.. 973 yılında.. demokrasi yolunda bir ülke varmış...

Bu ülkede herkes kendisini sever.. sevdiğini över.. başkalarını dövermiş...

Herkes kendi kendini sevdiği için sabahleyin uyandığında hemen aynalara koşarmış. Bütün aynalar sihirli olduğu için en çirkin suratları bile güzel gösterirmiş...

Aynalara baka baka bütün aynaları eskitmişler. Yeniden aynalar yaptırmışlar evlerinin duvarlarına boydan boya... Türküler yakmışlar aynalar üstüne: Ayna ayna ellere — Aynam düştü dillere.. diye türküler söylemişler (Aynalı Ülke) nin aynaseverleri.

Derken bir sabah aynaya baktıklarında kendilerini eskisi kadar sevimli bulmamışlar. Tüm aynaları kırmışlar.

(Aynalı Ülke) de Televizyon yayınları yeni başlıyormuş. TV. kameralarının karşısına çıkan bütün suratları, sevimli bir makyajcı dikkatle elden ve gözden geçirir, çeşit çeşit pomatlarla suratların tamiratını yapar, bütün yüzleri güzelleştirirmiş.

AYNALI KENT

★

(Aynalı Ülke) nin aynaseverlerinin başında kendileri seçkin, yaşları geçkin bazı insanlar varmış. Bunlara (Particiler) denirmiş o zamanlar... Particiler, düşünmüşler, taşınmışlar parmakları boyun köklerinde, uzun uzun kaşınmışlar.. kaşına kaşına aşınmışlar... Ve sonunda TV. ekranlarında görünmek için kendilerine özgü diller, çeşit çeşit yollar, her kapıyı açan eller bulmuşlar...

Partici olmayan aynaseverler bakmışlar ki olacak gibi değil.. ötekiler kamera karşısına çıkacaklar.. hemi de olduklarından daha bir biçimli, daha bir yakışımlı, daha bir makyajlı herkese görünecekler...

Eeee... Ne yapsın (Aynalı Kent) in öteki insanları? Onlar da düşünmüşler.. taşınmışlar.. esnemişler.. kaşınmışlar:

— Yahu, demişler. Beş on kişi bizler de bir araya toplanır, bir parti kurarız. Tarafsızlık var, demokrasi var, kanun var.. şu var.. bu var.. her şey var... Eeee, bizler de varız... Haddine mi düşmüş kimse bizi kamera karşısına çıkarmaktan alakoysun... TV. taraf tutuyor diye basarız yaygarayı... Onlarınki yüz de, bizimki yüz değil mi?... Bizim yüzlerimiz de görünsün görünsün bütün ekranlarda...

Gel zaman, git zaman.. adı - sanı bellisiz birçok aynaseverler TV. ekranlarından herkesin evinin içine kadar sokulmaya başlamış... Seyircilerin bir kısmı sıkıntıdan patlamış. Bir kısmı düğmesine basıp program atlamış... Bir kısmı da hırsından çatlamış...

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine... Gökten bir çanta düştü. Çantadan bir avuç boncuk çıktı. Her boncuğu bir adam boynuna taktı...

Ve... Masalcı Teyzeniz, masalını burada bıraktı...

AÇIK OTURUM

Uyuz olup kaşınanlar.. aday olup düşünenler.. sayfiyeye taşınanlar... Bunlar hep birbirinden açığa, açıktan da daha açığa otururlar... Çünkü efendim, uyuzluk geçer... Adaylar birbiri ile geçinemez yanyana oturursa.. ve de sayfiyede —bitişik nizam yerine bahçeli ayrık nizam geçerli olduğu için— herkesin oturduğu yerin birbiri ile arası en azından 5 metre açıktır.

Bazı kaynanalarla bazı damatlar da, ne olur ne olmaz, başlarına bir sakametlik gelmesin diye birbirlerine yakın oturmazlar.

İşte bu oturmaların tümü (**Açık Oturum**) kategorisine girer.

Açık Oturum'ların içinde en ilgi çekici, en sevimli, en tatlı, en heyecan verici olanı fakülteli kızların açık oturumudur.

Eğer mevsim yaz ise... Havalar sıcak ise... Bacaklar çorapsız, etekler savruk ise... Ve de... sereserpe oturan fakülteli kız 99 seksometr gücünde bir özelliğe, kavrulmuş Antep fıstığı gevrekliğinde bir güzelliğe sahip ise... İşte bu açık oturumun tadına, lezzetine, hazzına, heyecanına doyum olmaz...

(Açık Oturum programımıza katılmak isteyen adayların açık bir şekilde oturuşlarını yansıtan bir adet fotoğraf ve kısa hayat öyküleriyle birlikte aday kaydını yaptırmaları...)

BİR halk türküsünde, çok bilmiş bir sevgiliyi tanımlayan şöyle bir dize vardır: **Bir ağzında 32 dili var!**

Gerçekten her insanın ağzında bir dil değil, pek çok dil vardır. Örneğin: Bürodaki özel sekreteriyle konuşan gerdanı sarkık patron, mini etekli güzel kıza ayrı bir dil kullanır:

— Mini etek içinde bacakların ayrı bir şahaneliği var, dii mi şekerim?... Lütfen şu koltuğa oturmaz mısın?...

Bu, tatlı dilli, bu kibar, bu mini etek düşkünü erkeğin, evinde eşine karşı kullandığı «Dil», daha değişik, daha başka bir dildir:

— Ulan karı!... Söyleye söyleye dilimde tüy bitti: Çıkar şu mini eteği!... Bu eteğin içinde hanımların ne kadar bayağılaştığını senin şalgam kafana bir türlü sokamadık gitti!...

İşte böyleee... Herkesin yerine, zamanına, muhatabına ve o

TV'de Dil Dersi :

DİL DÖKMEK

andaki havasına göre kullandığı çeşit çeşit dilleri bulunduğundan.. ve de dil bolluğu bir yerde enflâsyon yarattığından.. ağız deposundaki dillerin bir kısmı zaman zaman dökülür.. işte bu dökme işine «**Dil Dökme**» denir.

Oğullarına kız isteyen ana - babalar.. gönüllerindeki tahta bir prenses oturtmak isteyen prensler.. bahar bahçelerinde kuş avlamak isteyen acemi avcılar.. kışlık salonlarda sülün tavlamak isteyen profesyonel tavcılar.. seçmen karşısında oy toplamaya çıkmış politikacılar.. hülâsa kör kuyulara düşmüş özel çıkarlarını çukurdan çıkarmak isteyen tüm insanlar —bahçelerindeki gül fidanlarının dibine gübre dökercesine— ha bre dil dökerler...

Dil, ne kadar dökülürse dökülsün bitmez... Depoda yedeği vardır her zaman... Hayatını dil dökerek kazananların sayısı, dut yemiş bülbül gibi dilini yutanların sayısından pek çoktur.

Dil dökmenin çıraklığından ustalığına geçmiş olanlara «**Dil Ebesi**» denilir.

Biliyorsunuz, Ebe'ler doğurtan kişilerdir. İnsanları çatır çatır doğurttukları gibi dilleri de doğurtan Dil Ebe'leri, başkalarının para ile, mevki ve makam ile, hattâ silâh ve kuvvet ile yapamadıkları şeylerin çoğunu «Dil» leriyle başarırlar.

Dil'e dolamak, Dil'e düşürmek deyimlerinin anlamını anlayabilmek için işte bu **Dil Ebe**'leri tarafından dillenmiş olmak gerekir.

İbişleşmek

Muzaffer İZGÜ

KENTİN en ünlü makyajcısı, elindeki boyayı ilk kez göz altlarına vurdu. Bir gitti, bir geldi göz altında... Sonra elindeki boyayı daha kuvvetli bastırdı. Gözlerin, burun kemiğiyle birleştiği yerdeki sivriliği kaybetmek için, göz altındaki tatlı pembeliği parmağının ucuyla burnun iki yanına tanpon yaparak sürdü. Göz kapağı tüm şeytanlığıyla sırıtıyordu daha orta yerde... Oraya koyu bir gölge vurmak için siyah kalemi aldı eline. Önce testere dişi gibi çizgiler çekti çok hafiften hafiften, sonra bunların aralarını koyulaştırdı. Göz kapağının üst tarafına eflâtunun en tatlısını çekti. Dudaklarını bu pırtlak gözlere iyice yanaştırarak hohladı. Yumuşayan boyayla, kaşlara değin tatlı bir kavis yaptırdı... Yukarı kalkık kaşları ı nuşatmaya gelmişti sıra... Tam ka ı ortasından göz kapağına paralel olmak üzere elindeki is rengi boyadan bir hat çekti... İkinci hattı da çekince, kaşlar birdenbire aşağıya bakar olmuşlardı... Kentin en ünlü makyajcısı, böylece o tilki bakışları yumuşatmış, bir kedi, bir koyun görünümüne sokmuştu... Şimdi sıra, o geri zekâlı tipini veren dar alna gelmişti... O dar alnı, kasabalı görünümünden çıkarıp, zeki bir insan görünümüne sokmak gerekiyordu... Biçimsiz saçlar, döküldüğü alında, madeni az olan dağların otları gibiydiler... Önce eliyle onları yukarıya doğru kaldırdı. Sonra, ortaya çıkan o daracık alnı genişletmek için önünde dizili boyalara baktı. Evet, önce bu alnı biraz uzatmak, sonra da yaymak gerekiyordu. Beyaz boyayı sürmeye başladı... Boya saçlara yapıştıkça alın açılıyordu. Hele tam orta yere yapılan iki küçük kırışıklık, bir anda alnı olduğundan daha geniş gösteriverdi...

Kentin en ünlü makyajcısı:

— Nasıl beyefendi? diye sordu, tilki şeytanlığı akan gözleriniz, munis bir kedinin gözleri oldu, iyilik düşünen, insancıl, toplumcu ve güvenilir... Alnınızı da genişleterek sizi geri zekâlılıktan kurtardım?

— Çok teşekkür ederim, dedi beriki.

Sırıttı aynaya... İçi bir tuhaf oldu, gerçekten bu görünümüyle zeki bir insana benziyordu...

— Evet, dedi kentin en ünlü makyajcısı, şimdi de sizi ikiyüzlülükten kurtaracağım...

Yüzün bir bu tarafına baktı, sonra öteki tarafına... O şakak kemiklerinden, o dudak kıvrımlarından, o çenenin çıkıntısından ikiyüzlülük akıyordu. Geriye doğru çekildi, tekrar yanaştı bu ikiyüzlü surata, tekrar geri çekildi, tekrar yanaştı... Zordu bu yüzü ikiyüzlülükten kurtarmak... O denli ikiyüzlüydü ki aynaya dönük adam, sakallarının her teli bile iki yüzlüyüm diye bangır bangır bağırıyorlardı sanki... Ama o da kentin en ünlü makyajcısıydı, becermesi, aynaya dönük adamı tek yüzlü yapması gerekti...

Boyaların tümünü kardı bir küçük kabın içinde, karası bol, pembesi uçuk, yeşili çimen... Favorilerin ucundan itibaren sürmeye başladı. Boya sıvandığı yerde renksiz bir parlaklık meydana getiriyor, dudak sağa sola oynadıkça ortaya çıkan boya kırıntıları, yüze yorgun bir anlam veriyordu... Elmacık kemikleri açıkta kalmak üzere her tarafını boyadı yüzün... Boya, çeneye doğru balmumu rengini almıştı... Böylece, o ikiyüzlü sivri çene, içeriye doğru çekilmiş, tatlı bir yuvarlaklık almıştı. Hele, alt dudakla çene sivriliğinin arasına konan küçücük bir siyahlık, çene sivriliğine ayrı bir güzellik katarak gerdana doğru sarkmaya başlamıştı. Aynaya dönük adam memnun mutlu gülümsedi, kentin en ünlü makyajcısı da gülümsedi... Hele elmacık kemiklerine kırmızı boyayı sürünce görsündü... Boyanın en kırmızısını seçti önündeki tezgâhtan... Gelişigüzel bir kaç çizik attı elamcık kemiklerine, sonra avucunun içiyle bir güzel ovdu... Kıpkırmızı olmuştu şimdi yanaklarının üst tarafı... Babacandı o yüz şimdi... Çok babacan... Yardıma koşan, mutsuzlara elini uzatan, yoksulları koruyan...

— Nasıl beyefendi? dedi kentin en ünlü makyajcısı, sizi ikiyüzlülükten kurtarabildim mi?

Sırıtıyordu boyuna aynaya dönük olan adam:

— Çok çok, diyordu, ben de inanamıyorum, bu surat benim mi? Ama şey, şu burnum, çok komik kaldı bu babacan yüz, bu munis bakışlar arasında. Sanki, hayır, inanmayın, bakın şunun burnuna bakın, bakın da burnuna, o zama anlarsınız bu adamın ikiyüzlü, bu adamın hinoğluhin olduğunu der gibi?...

— Haklısınız, dedi kentin en ünlü makyajcısı, şimdi sıra oraya geldi beyefendi...

Evet, çok sertti bu burun. Haşin bir anlam veriyordu sivriliğiyle. Şayet bu haşinlik, bu değiştirilmiş surattan yok edilmezse, saatlerdir harcanan çaba boşunaydı...

Kentin en ünlü makyajcısı, burnun bıyığa bakan sivri ucunu ciğer kırmızısına boyadı... Bu ciğer kırmızısını, yukarıya doğru yavaş yavaş açtı, en sonunda burnun yukarısında, yanaktan gelen kırmızıyla eş olu renk...

— Çok çok güzel! diye bağırdı aynaya dönük adam... Ama şey, besiliğim, şu gerdanım, gerdanım n'olacak?

Kentin en ünlü makyajcısı:

— Üzülmeyin beyefendi, onu da yok edeceğiz, dedi...

Sonra elindeki macunla, gerdanın kat kat olmuş yerlerini doldurmaya başladı. Büyük gerdan katlarına, macunu daha da kalın sürdü. Sonra, ikiyüzlülüğü yok ettiği boya karışımıyla macunun üzerini bir güzel badana ederek, o kocaman gerdanı da yok etti...

Sevincinden uçuyordu aynaya dönük adam. Mutlu gülücükleriyle beraber, o haşmetli göbeği kalkıp kalkıp iniyordu... Ama birdenbire kesiverdi gülücüklerini:

— Cıvık bir görünüşüm var değil mi? diye sordu. Hani aptallığı yüzünden akan, okumamış cahiller gibi?...

Kentin en ünlü makyacjısı, alaylı bir gülümsemeyle, çekmeceden kalın çerçeveli bir gözlük çıkararak, aynaya dönük adamın burnunun üstüne konduruverdi:

— Nasıl? diye sordu. Sizi cahillikten kurtardım mı?

İnanamadı gözlerine aynaya dönük adam:

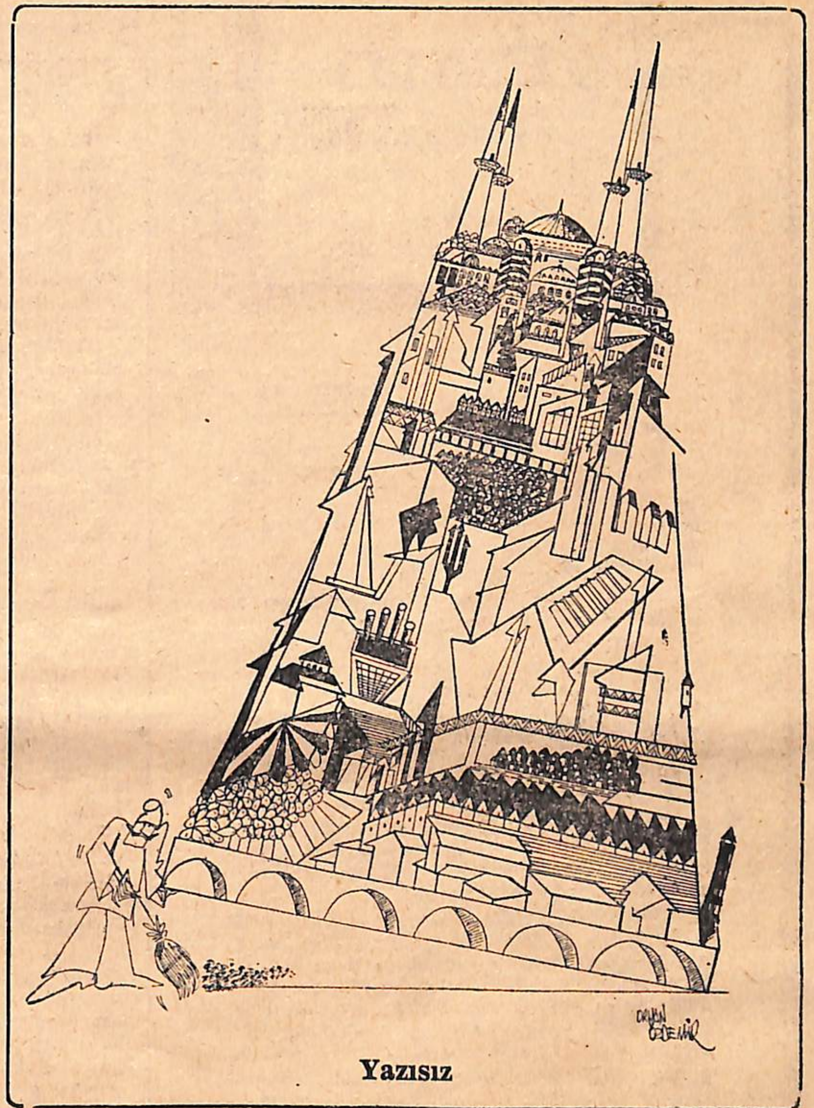
— Aman Allahım! dedi, siz bir harikasınız!...

Aynada kendine baktı, sırıttı, cidd leşti, sırıttı, ciddileşti:

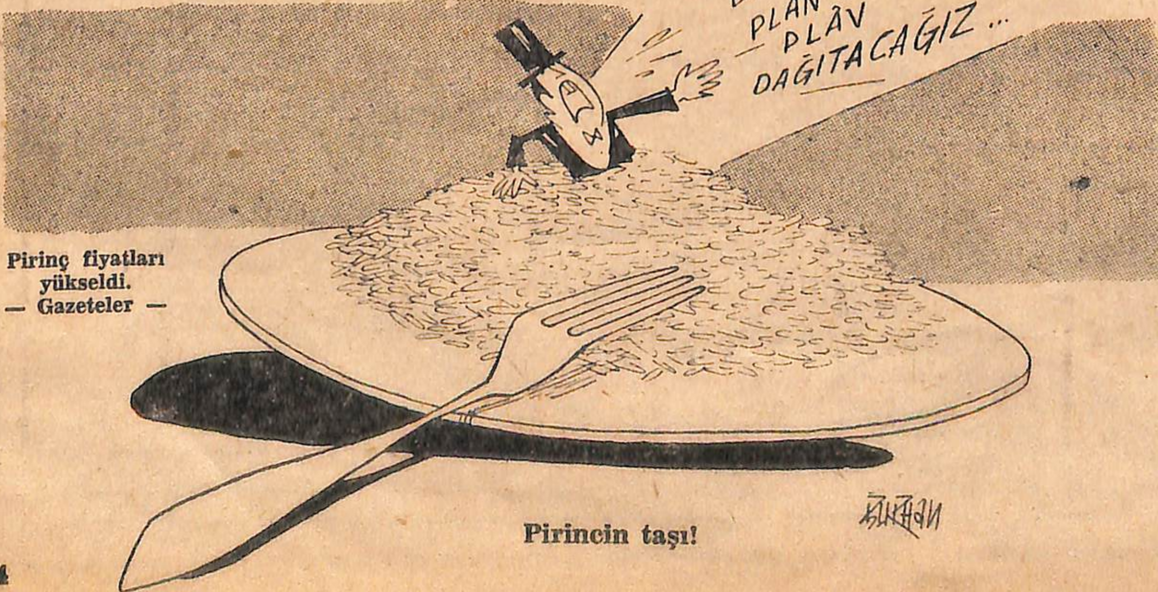
— Çok çok, fevkalâde, dedi...

Oturduğu koltuktan kalktı... Kentin en ünlü makyajcısına teşekkür etti, bol bol bahşiş verdi, sonra arabasına kuruldu ve fotoğrafçının yolunu tuttu...

Çektireceği fotoğraf, seçim sandığının bulunduğu yere asılacaktı...

Yazısız

Pirinç fiyatları yükseldi.
— Gazeteler —

Pirincin taşı!

Sizin için

YUMURTA BOLLUĞU

Bir köyden bir köye misafir giden Ahmet'e köy odasında sohbetten sonra, bu sene mahsulün nasıl olduğu sorulur. Ahmet:

— Bu sene bizim köyde hiç ekin olmadı, fakat tavuklar çok yumurtladı. Herkes yumurtaları harman yerine serip dövenlerle sürdüler!... der.

Bu yalana gülmemek için köylüler kendilerini zor tutarlar.

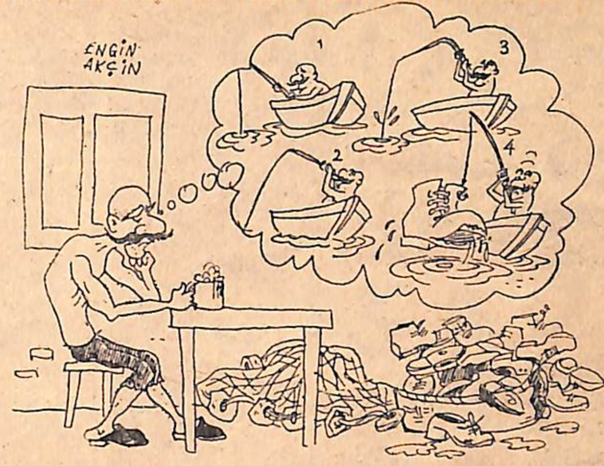
Aradan bir kaç gün geçtikten sonra aynı köyden biri daha o köye gelir ve köylüler Ahmet'in yalanını anlamak için, gelen adama sorarlar:

— Sizin köyden Ahmet bir şey söyledi. Bu sene ekin olmamış da yumurta çok olmuş. Onu da dövenlerle sürmüşler, doğru mu?

Adam da gayet sakin:

— Vallahi dövenle sürüldüğünü görmedim ama, ben gelirken yumurtaları yığmışlardı —saman savurur gibi— kürekle savuruyorlardı. Kabuklar bir tarafa, civcivler bir tarafa uçuşurken gördüm!... der.

Kalender CAN
Altındağ Plevne Mah. No: 229 — ANKARA

Yazısız

(Engin AKÇİN)
Rüştü Özel Kız Enstitüsü. Müjgân Akçil eliyle — Nişantaşı

HALK UNUTMAZ VEYSEL'İNİ

Türk milleti vefakârdır
Unutmaz hiç dostlarını
Koca Veysel başın kaldır
Gör dostların efkârını

Hâtıranla dolu vatan
Her kelimen bir âbide
Tarih ile yaşar inan
Bıraktığın bu hazine

Rahat uyu sinesinde
Anadolu toprağının
Hem kalbinde hem dilinde
Hâtırasın dostlarının

Sadık dostun kara toprak
Kucakladı bedenini
Toprak gibi sadık bu halk
Unutur mu? Veysel'ini.

M. EMİN ŞEHSÜVAROĞLU
Tekel Başmüdürlüğü Muhasebe memuru **ESKİŞEHİR**

EN EMİN ÇARE

İki hanım bize misafirliğe gelmişlerdi. Konuşuyorlardı. Ben de o arada ders çalışıyordum. Bir tanesi:

— Kardeş, dedi, kocandan bu kadar çok para nasıl alabiliyorsun?...

Öteki cevap verdi:

— Çok kolay kardeş, biz kadınlar için kavga çıkarmak çok kolaydır. Paraya ihtiyacım olunca bir bahane bulup kavga çıkarıyorum. Ve «Ben annemin evine gidiyorum» diyorum. O zaman bana hemen yol parasını çıkartıp veriyor. Ben de o zaman gitmekten vazgeçiyorum.

Öteki hanım bu cevabı beğenmiş olacak ki:

— Çok güzel kardeş, bir kere de ben deneyeyim! demez mi?!.

Bülent DEMİRBEK
İstasyon Cad. No: 54
Derince/İZMİT

(Tayfur ŞAPOLYO)

— **Akşama erken gelirim sevgilim!..**

ŞIRILTININ ETTİĞİ

Gece adam kafayı iyice çekmiş. Arkadaşları eve götürmek istemişlerse de o, «Hayır beni hayatımda sarhoş olarak kimse evime götürmedi. Ben kendim giderim» diyerek yola koyulmuştu. Yollarda sallana, sallana giderken gece bekçisi de durumundan endişe ettiği için onu takibe başlamıştı.

Sarhoş en sonunda evinin yanına yaklaştığını anladı. Evdekileri rahatsız etmemek için müsait bir yer arıyordu. Çünkü çok sıkışmıştı. Fazla gidemedi. Sokak çeşmesinin karanlısına sığınarak işini görmeye koyuldu.

Gece bekçisi, aradan uzun zaman geçmesine rağmen sarhoş hâlâ gitmiyor, kendini duvara dayamış vaziyette duruyordu.

— Hey hemşerim, dedi bekçi, hadi evine burada ne duruyorsun?...

— Görmüyor musun yahu?... Su döküyorum... Daha bitmedi ki...

Bekçi, şeyini bu kadar geç yapan adam için düşünmeye başladı ve buldu. Hafif açık olan sokak çeşmesinin musluğunu kapatınca, sarhoş:

— Amma da aceleciymişsin be bekçi dayı. Bitti işte... Adama küçük abdestini de yaptırmıyorlar, hık, yâni...

Ali YARŞİ
Gülevler E Blok No: 16 — ISPARTA

BENİM ÖYKÜM

Sen ey, beni ahtapotun kolları gibi aşkıyla saran pahalılık
Yok oluyorum her çarşıya çıktığımda binlerce kez
Bir orman yangını düşüyor içime
Sebzeleri gözden geçirince
Ve,
Akşamsı umutlarla, eli boş eve dönüyorum
Her gün bir senfoni yazıyor gazeteler üstüne
Binlerce kadeh kırılıyor şerefine
Ben soğuk iklimin yalınayak, başıkabak geçen kızı
ANLIYOR MUSUN?
Son ümidimi de yitirme...

HİLMİYE KAYHAN
581 Witten Annen in den Höfen 25 — **ALMANYA**

SINAVDAKİ AVUNTU

«— İki kere iki?»
«— Beş.»
«— On kere on?»
«— Yirmi.»
«— Binin yarısı?»
«— Sekizyüz.»
«— Matematikten kaldınız fakat üzülmeyin Siyasetten geçtiniz.»

HALİS OTUZİKİ

— **Merak etme sevgilim, bizi bu ıssız yerde kimse göremez!..**
(Nuri BİLGİN)

İYİ İNSAN

Öğretmen, iyi bir insanın nasıl olması lâzım geldiğini uzun uzun anlattıktan sonra arka sırada oturan Korhan'a sordu:

— Söyle bakalım Korhan, büyüyünce iyi bir insan olacak mısın?

— Olacağım efendim.

— Peki, nasıl olacaksın?

— Şey...

— Söyle çocuğum.

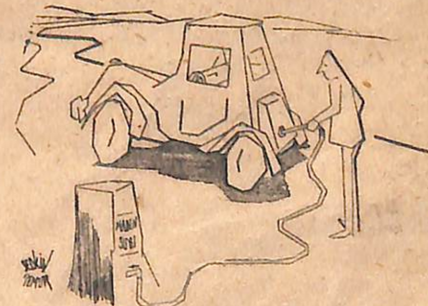
— Sizin biraz önce anlattıklarınızın tersini yaparak.

— Neden çocuğum?

— Bize altı aydır derse geliyorsunuz ve hep aynı elbiseyi giyiyorsunuz. Ben her gün aynı elbiseyi giymek istemiyorum da ondan.

Mustafa YANIK
D.Ç. İş. Etüd - Plânlama Müdürlüğü
KARABÜK

— **Benzin yerine su kullanılan motor yapıldı.** —

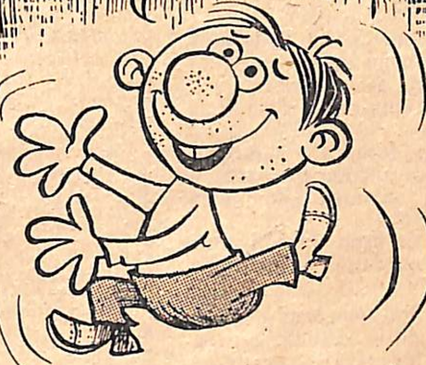

Süper yakıt!
(Seçkin TEMUR)

NE ŞEHİTTİR NE GAZİ...

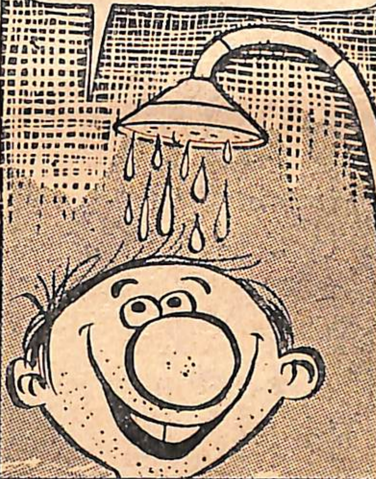
METİN ŞANLI

BİR SAYFALIK HİKAYE

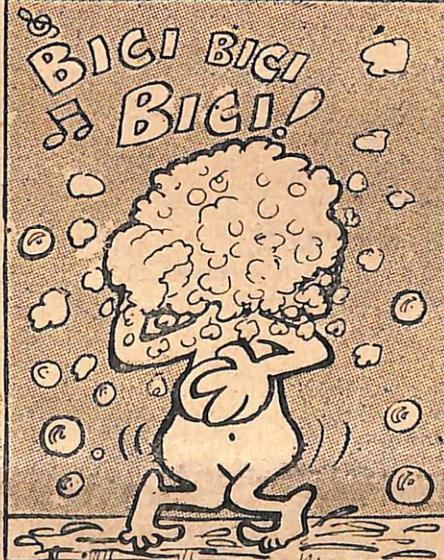

Tasarruf

Aile bütçesini bir türlü denk getiremeyen kadın:
— Bu böyle gitmez sevgilim, diyordu kocasına. Bütçemizin dışına çıkmamak zorundayız. Bundan böyle sigara içmeyeceksin. Gazete okumayacaksın. Yemeklerden sonra kahve istemiyeceksin. Bütçemizdeki açık gene kapanmazsa, bu yaz tatil gezisine ben yalnız çıkacağım.

Gördüğü gibi

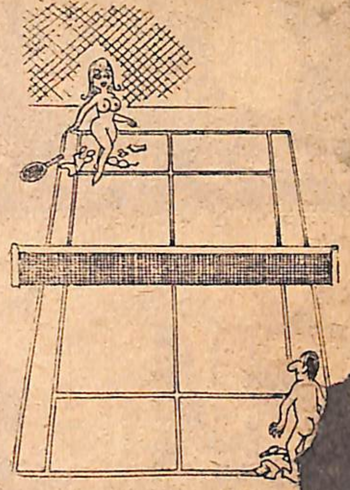
Anne kahvaltıyı hazırlamak için erkenden kalkmış, baba yataktaydı. Küçük Marie babasının koynuna girerek:
— Bana sarıl ve «Kli kli» de, dedi.
Babası kızına sarıldı:
— Kli kli...
Nazlı nazlı sırtını dönen küçük kız:
— Hayır Bernard, diye mırıldandı. Bugün olmaz sevgilim. Kocam her an dönebilir!

Evli sayılmak için

Kırlarda dolaşırken yedi çocuklu bir köylü kadına rastlayan Parisli genç kadın hayretle sordu:
— Bu çocukların hepsi de sizin mi?
— Evet, dedi kadın. Üç tane de evde var. Sizin çocuğunuz yok mu?
— Benim sadece bir oğlum var.
— Anlıyorum, diye gülümsedi köylü kadın. Demek henüz evli değilsiniz.

Zaman zaman

Kimseyi görmediği halde zaman zaman birtakım sesler duymaktan şikâyetçi olan kadın hastasını muayene eden doktor sordu:
— Ne zaman işitiyorsunuz bu sesleri?
— Telefon çaldıkça!...

— Hazır mısın?!.

Sırası gelen melek

Küçük kız:
— Anne, diye sordu, melekler yeryüzüne inerler mi?
— Evet yavrum, diye cevap verdi annesi. Melekler zaman zaman yeryüzüne gelir, giderler. Neden sordun?
— Babam dün sabah mürebbiyeme, «Meleğim benim» diyordu da... Bir melek olduğuna göre dadım da gidecek mi?
— Tabii yavrucuğum... Hem de yarın sabah!...

Ne bekliyormuş

Tristand Bernard'a Akademi Fransez'a neden girmediğini soranlara, hatırı sayılır cimrilerden olan ünlü yazar:
— Resmî elbiseler çok pahalı, der. Benim kalıbımdaki birinin ölmesini bekliyorum!

— Sen açılmıyor musun?..

Ziyaret

— Daireniz hoşuma gitti, dedi kadın. Kirası biraz yüksek ama...
— Vergileri ve masrafları biliyorsunuz madam...
— Neyse, şartlarınızı kabul ediyorum.
— Bazı şeyler sormam gerekecek. Çocuklarınız var mı?
Kadın üzgün, içini çekti:
— Evet ama...
— Neredeler?
— Mezarlıkta mösyö.
— Ooo, affedersiniz.
Başka konuşma geçmedi aralarında. Kira alındı, anlaşma yapıldı, imzalar atıldı. Ve yeni kiracıyı beş çocukla birlikte karşısında gören ev sahibi:
— Bunlar da nerden çıktı? diye bağırdı. Hani mezarlıktaydı çocuklarınız?
— Evet, diye cevap verdi kadın. Her perşembe büyük babalarının mezarını ziyaret ederler, fakat ziyaretten sonra mutlaka eve dönerler!

MİLYON ÜSTÜNE MİLYON
25 milyon
T.C. ZİRAAT BANKASI
(Basın: 20157 - A - 60109 — 80)

HALA BİR KONUT SAHİBİ DEĞİLSENİZ
İHMAL ETTİĞİNİZ BİRŞEY VAR DEMEKTİR
evininizin bankası herkesin bankası
TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI
(Basın: 20166 - A - 60093 — 79)

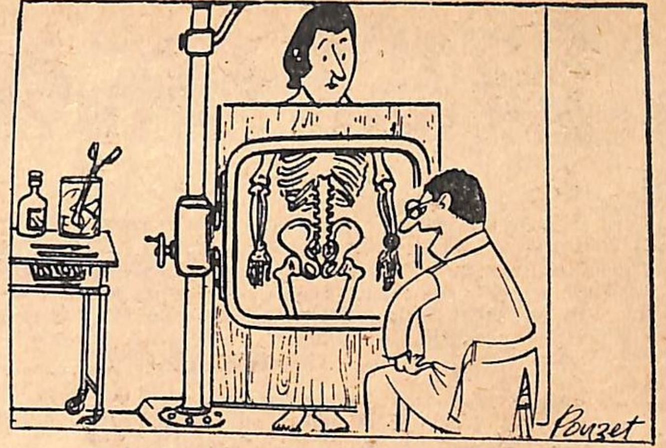

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *
SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul. Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 150 kuruştur.
Eksik sayılarınızı 150 kuruşluk posta pulu göndermek suretiyle idarehanemizden isteyebilirsiniz.

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

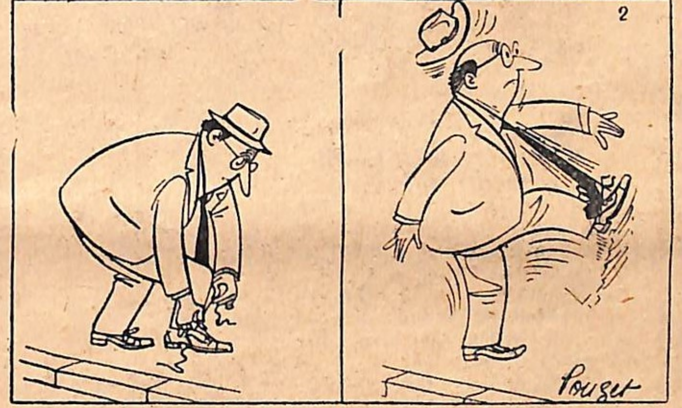
YAZISIZ

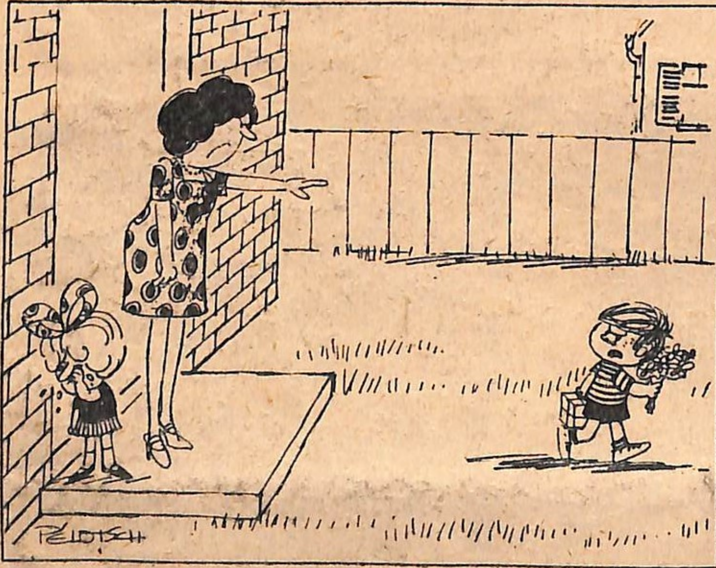
—SİZİN SAATİNİZ KİRLENMİŞ!..

—AAA DEYİNİZ!.. — !!!...

YAZISIZ

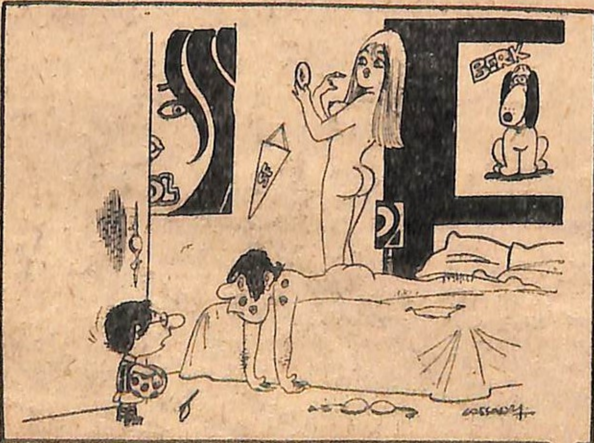
—ANLADIK, ANLADIK! MAHALLEDE EVLENECEK KIZ MI YOK!..

—BİR KAYBEDEN ON BULUR DERLER AMA BÖYLE ARABALISI ZOR BULUNUR!..

—İYİ TAHMİN ETTİNİZ... ATÖLYEM, BİR OKUL AVLUSUNA BAKAR!

—ANLAŞILDI... BUGÜNKÜ MAÇTA GENE İYİ OYUN ÇIKARAMIYACAKSIN!.

YAZISIZ

BİLİYOR MUYDUNUZ?

539 478

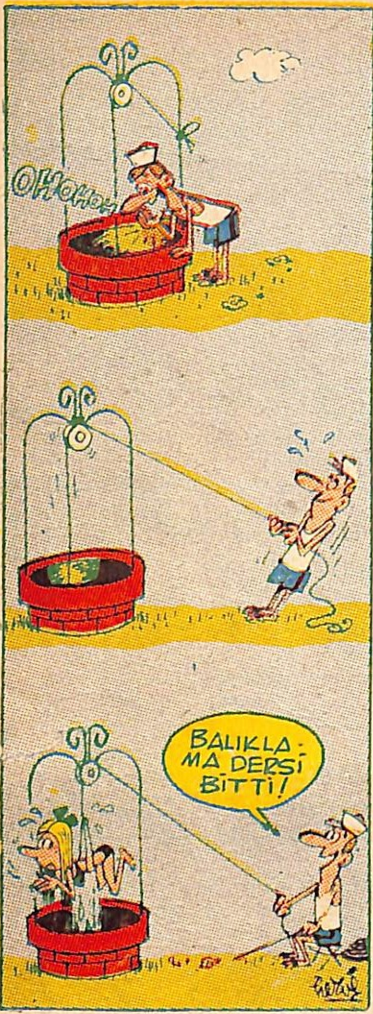
Türk çocuğu
açtırdıkları
tasarruf hesabıyla
geleceklerini
İş Bankasına
bağladılar

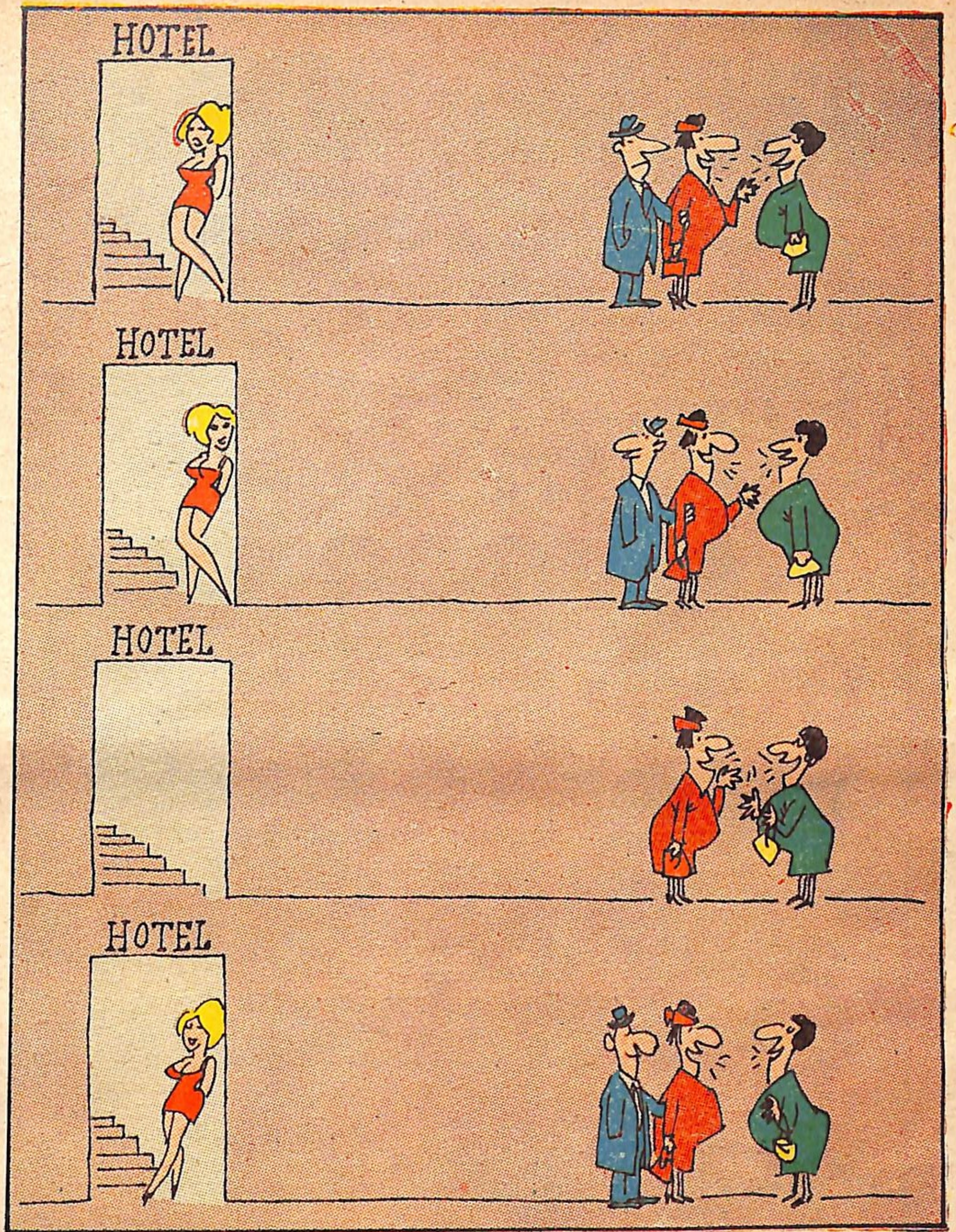

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans: 1823 — 81)

Akbaba

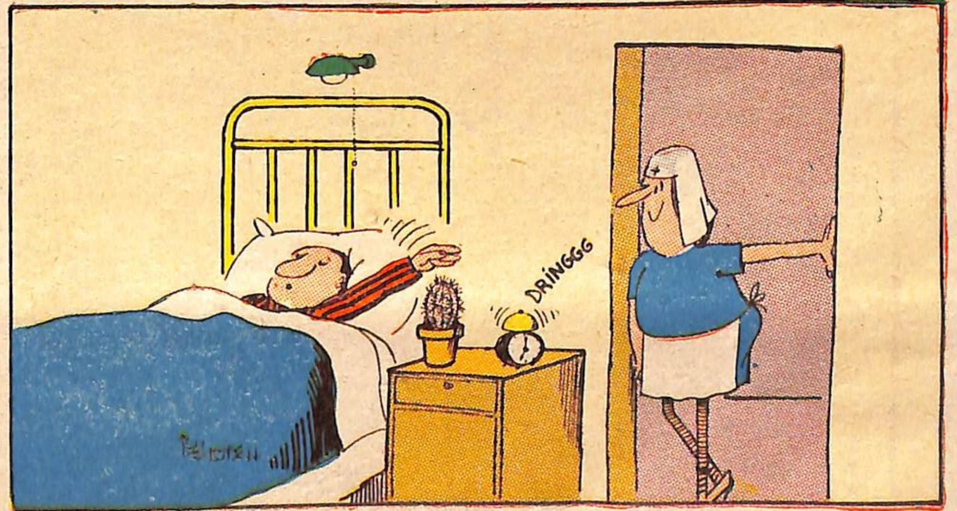

YAZISIZ

«KÖPEĞİM BULDU BUNU MÜSA-
ADE EDERSENİZ TAKAYIM!»

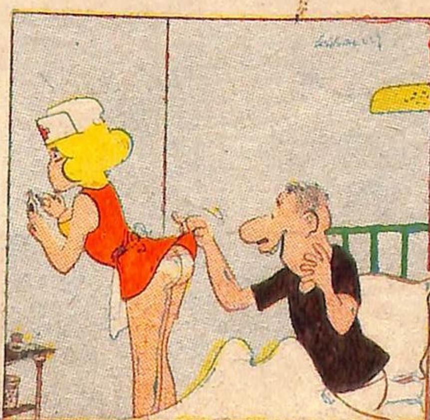
YAZISIZ

—DEMEK TAM ON GÜN.

—BAYGIN YAT-
MIŞIM.

—AMA, ŞİMDİ AYILDIM
ARTIK!

YAZISIZ